

DZIENNIK URZĘDOWY WOJEWÓDZKIEJ RADY NARODOWEJ W KROŚNIE

Krosno, dnia 28 lipca 1976 r.

Nr 6

Poz. 46—58

Treść:

Poz.

Poz.

Uchwały Wojewódzkiej Rady Narodowej w Krośnie:

- 46 — Nr II/5/76 z dnia 27 lipca 1976 r. w sprawie zatwierdzenia regulaminu Wojewódzkiej Komisji Odznaczeń Państwowych,
- 47 — Nr II/6/76 z dnia 27 lipca 1976 r. w sprawie rozpatrzenia oceny stanu oraz kierunków rozwoju handlu i usług w województwie krośnieńskim w latach 1976—1980,
- 48 — Nr II/8/76 z dnia 27 lipca 1976 r. w sprawie podwyższenia łącznej kwoty ulg podatkowych z tytułu inwestycji dla niektórych rodzajów rzemiosł,
- 49 — Nr II/9/76 z dnia 27 lipca 1976 r. w sprawie obniżenia stawek podatku od nieruchomości od budynków lub ich części zajętych na zakłady rzemieślnicze,
- 50 — Nr II/10/76 z dnia 27 lipca 1976 r. w sprawie zwolnienia niektórych specjalistycznych upraw produkcji rolnej z podatku wyrównawczego,
- 51 — Nr II/11/76 z dnia 27 lipca 1976 r. w sprawie ustanowienia i używania odznaki „Zasłużony Bieszczadom”,
- 52 — Zarządzenie porządkowe Nr 1 Wojewódzkiej Rady Narodowej w Krośnie z dnia 27 lipca 1976 r. w sprawie wprowadzenia stref ciszy na wodach oraz na terenach uzdrowiskowych i rezerwatów przyrody województwa krośnieńskiego.

Zarządzenia Wojewody Krośnieńskiego:

- 53 — Nr 77/76 z dnia 30 czerwca 1976 r. w sprawie przekształcenia Wojewódzkiego Zjednoczenia Przedsiębiorstw Komunalnych w Krośnie w Wojewódzkie Przedsiębiorstwo Gospodarki Komunalnej i Mieszkaniowej oraz organizacji gospodarki komunalnej i mieszkaniowej,
- 54 — Nr 78/76 z dnia 1 lipca 1976 r. w sprawie powołania wojewódzkiej rezerwy transportu samochodowego,
- 55 — Nr 79/76 z dnia 2 lipca 1976 r. w zakresie oszczędności zużycia energii elektrycznej,
- 56 — Nr 83/76 z dnia 6 lipca 1976 r. w sprawie utworzenia, szczegółowej organizacji i zakresu działania Wojewódzkiego Ośrodka Postępu Rolniczego w Iwoniczu.

Zarządzenie Naczelnika Miasta i Gminy w Ustrzykach Dolnych:

- 57 — Nr 17/76 z dnia 15 czerwca 1976 r. w sprawie ustalenia opłat za tereny państwowe, położone w mieście Ustrzyki Dolne oddanych w użytkowanie lub wieczyste użytkowanie.

Obwieszczenie:

- 58 — zarządzenie Inspektoratu Żeglugi Śródlądowej w Krakowie z dnia 22 czerwca 1976 r. w sprawie lokalnych przepisów na śródlądowych drogach wodnych.

Poz. 46

UCHWAŁA NR II/5/76 Wojewódzkiej Rady Narodowej w Krośnie

z dnia 27 lipca 1976 r.

w sprawie zatwierdzenia regulaminu Wojewódzkiej Komisji Odznaczeń Państwowych.

postanawia:

§ 1

Zatwierdzić regulamin Wojewódzkiej Komisji Odznaczeń Państwowych — stanowiący załącznik do niniejszej uchwały.

§ 2

Wykonanie uchwały zleca się Wojewódzkiej Komisji Odznaczeń Państwowych.

§ 3

Uchwała wchodzi w życie z dniem podjęcia.

*Przewodniczący
Wojewódzkiej Rady Narodowej
Kazimierz Balawajder*

Załącznik Nr 1 do uchwały
WRN Nr II/5/76 z dnia
27 lipca 1976 r.

REGULAMIN

Wojewódzkiej Komisji Odznaczeń Państwowych w Krośnie.

1. Wojewódzka Komisja Odznaczeń Państwowych przy Prezydium Wojewódzkiej Rady Narodowej w Krośnie zwana dalej Komisją działa na podstawie przepisów

uchwały Rady Państwa z dnia 29 lutego 1960 r. w sprawie orderów i odznaczeń i kieruje się w swej działalności wytycznymi Rady Państwa w sprawie polityki odznaczeniowej oraz niniejszym regulaminem.

2. Komisja działa przez całą kadencję rady narodowej aż do powołania Komisji przez radę narodową następnej kadencji.
3. Do podstawowych zadań Komisji należy:
 - a) opiniowanie wniosków o nadanie orderów i odznaczeń państwowych,
 - b) kształtowanie prawidłowej polityki odznaczeniowej na terenie województwa poprzez dokonywanie okresowych analiz i ocen polityki odznaczeniowej stosowanej w poszczególnych zakładach pracy, instytucjach i organizacjach,
 - c) oddziaływanie na rzecz podnoszenia rangi nadawanych orderów i odznaczeń państwowych oraz wyrażanie szacunku i uznania z jakim w opinii publicznej winni się cieszyć odznaczeni.
4. Komisja działa na posiedzeniach kolegialnie w obecności co najmniej pięciu swych członków, w tym przewodniczącego Komisji lub jego zastępcy.
5. Komisja rozpatruje i opiniuje wnioski o nadanie orderów i odznaczeń państwowych sporządzone na obowiązujących formularzach.
6. Wniosek powinien zawierać:
 - a) dokładne dane personalne osoby, której wniosek dotyczy,
 - b) konkretne opisanie zasług, uzasadniających nadanie orderu lub odznaczenia ze wskazaniem stażu pracy zawodowej i działalności społeczno-politycznej,
 - c) opinię zakładowej organizacji politycznej i związkowej, jeżeli przedstawienie wniosku następuje z inicjatywy zakładu pracy,
 - d) inne dane wyszczególnione na formularzu wraz z właściwymi podpisami i pieczęciami.

7. Wnioski powinny być złożone w Komisji najpóźniej na dwa tygodnie przed ustalonym terminem przedłożenia ich Radzie Państwa.
8. Komisja przyjmuje do zaopiniowania tylko te wnioski, na które wnioskodawca wykaże się przyznanym limitem.
9. Skierowanie sprawy na posiedzenie Komisji zarządza przewodniczący Komisji.
10. Na posiedzeniu poszczególne sprawy referuje pracownik Biura WRN wyznaczony do pełnienia obowiązków sekretarza Komisji.
11. Opiniując poszczególne wnioski o nadanie orderów i odznaczeń państwowych, Komisja w szczególności rozważa:
 - a) czy zasługi oraz postawa społeczna danej osoby uzasadniają nadanie odznaczenia oraz czy nie byłoby wskazane wyróżnienie jej przez nadanie odznaki, dyplomu, listu pochwalnego itp.,
 - b) czy wniosek jest uzasadniony ze względu na już otrzymane przez daną osobę odznaczenie,
 - c) czy wyszczególnione we wniosku zasługi uzasadniają nadanie orderu lub odznaczenia państwowego danego rodzaju (stopnia).
12. W miarę potrzeby Komisja może się zwrócić do organu występującego z wnioskiem lub do innych właściwych organów o udzielenie dodatkowych informacji.
13. Uchwały Komisji zapadają zwykłą większością głosów, a w razie równości głosów rozstrzyga głos przewodniczącego.
14. Z obrad Komisji sporządza się protokół, który podpisuje przewodniczący Komisji oraz pracownik Biura WRN pełniący obowiązki sekretarza Komisji.
15. Obsługę kancelaryjno-techniczną Komisji spełnia Biuro WRN.
16. Przewodniczący Komisji składa na żądanie Prezydium WRN okresowe sprawozdanie z działalności Komisji.

*Wojewódzka
Komisja Odznaczeń Państwowych
w Krośnie*

Poz. 47

**UCHWAŁA NR II/6/76
Wojewódzkiej Rady Narodowej w Krośnie**

z dnia 27 lipca 1976 r.

w sprawie rozpatrzenia oceny stanu oraz kierunków rozwoju handlu i usług pozarolniczych w województwie krośnieńskim w latach 1976—1980.

Wojewódzka Rada Narodowa działając na podstawie art. 20 ust. 1 ustawy z dnia 25 stycznia 1958 r. o radach narodowych — jednolity tekst (Dz. U. Nr 26, poz. 139 z 1975 r.) po rozpatrzeniu przedłożonej przez Wojewodę Krośnieńskiego oceny stanu oraz kierunków rozwoju handlu i usług pozarolniczych na lata 1976—1980 oraz po wysłuchaniu opinii Komisji Zaopatrzenia Ludności i Usług

postanawia:

§ 1

Przyjąć ocenę stanu handlu i usług pozarolniczych w województwie krośnieńskim przedłożoną przez Wojewodę Krośnieńskiego — załącznik Nr 1 uchwały*).

§ 2

Zatwierdzić w materiale nakreślone kierunki rozwoju handlu i usług pozarolniczych na lata 1976—1980 określone w części opisowo-tabelarycznej, stanowiącej załącznik Nr 1 uchwały*).

§ 3

Uwzględniając dotychczasowy dorobek w zakresie rozwoju handlu województwa, w celu zapewnienia korzystnej realizacji zadań handlu wewnętrznego i usług w roku 1976 i w dalszych latach obecnej pięcioletki, Wojewódzka Rada Narodowa zobowiązuje Wojewodę Krośnieńskiego do:

1. znacznego zwiększania elastyczności w sterowaniu procesami rynkowymi, w oddziaływaniu na asortymentową produkcję towarów w przemyśle oraz nasilonym działaniu w zakresie społecznie uzasadnionych zmian struktury konsumpcji,
2. wydatnej poprawy poziomu i unowocześnienia obsługi nabywców sieci handlowej, gastronomicznej i usługowej,
3. koncentrowania nakładów inwestycyjnych na rozwój ośrodków handlowo-usługowych oraz dużych placówek

handlowych w pełni odpowiadających wymogom nowoczesnego handlu,

4. przyspieszenia rozwoju placówek usługowych i zwiększenia podaży usług w szczególności usług bytowych w dostosowaniu do aktualnych i przewidywanych potrzeb nabywców,
5. zwiększenia społecznej wydajności pracy przez wzrost efektywności wykorzystania czynnika ludzkiego i bazy materialno-technicznej.

§ 4

Wojewódzka Rada Narodowa uważa za słuszne uwagi i wnioski Komisji Zaopatrzenia Ludności i Usług i zobowiązuje Wojewodę Krośnieńskiego do:

1. pełnej ich realizacji oraz eliminowania zjawisk ujemnych w trakcie wykonywania zadań roku bieżącego i lat następnych,
2. rozpatrzenia wniosków zgłoszonych w dyskusji i uwzględnienia ich w toku realizacji planu społeczno-gospodarczego województwa krośnieńskiego na lata 1976—1980.

§ 5

Wykonanie niniejszej uchwały zleca się Wojewodzie Krośnieńskiemu. Nadzór nad wykonaniem uchwały powierza się Komisji Zaopatrzenia Ludności i Usług.

§ 6

Uchwała wchodzi w życie z dniem podjęcia.

*Przewodniczący
Wojewódzkiej Rady Narodowej
Kazimierz Balawajder*

*) Załącznika nie ogłasza się.

Poz. 48

**UCHWAŁA NR II/8/76
Wojewódzkiej Rady Narodowej w Krośnie**

z dnia 27 lipca 1976 r.

w sprawie podwyższenia łącznej kwoty ulg podatkowych z tytułu inwestycji dla niektórych rodzajów rzemiosł.

Na podstawie art. 4 ustawy z dnia 19 grudnia 1975 r. o ulgach podatkowych, z tyt. inwestycji (Dz. U. Nr 45, poz. 230) oraz § 15 pkt 3 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 29 grudnia 1975 r. w sprawie ulg podatkowych z tyt. inwestycji (Dz. U. Nr 46, poz. 244) Wojewódzka Rada Narodowa w Krośnie

uchwała:

§ 1

Podwyższa się wysokość łącznej kwoty ulg podatkowych z tytułu inwestycji określonych w § 8 pkt 4 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 29 grudnia 1975 r. (Dz. U. Nr 46, poz. 244) z 50 tys. zł do 100 tys. zł dla rzemiosł: ślusarstwo, stolarstwo, mechanika maszyn i elektromechanika.

§ 2

Uchwała wchodzi w życie z dniem podjęcia z mocą obowiązującą od dnia 1 stycznia 1976 r. i podlega opublikowaniu w Dzienniku Urzędowym WRN.

§ 3

Wykonanie uchwały zleca się Wojewodzie Krośnieńskiemu, Prezydentowi Miasta Krosna, naczelnikom miast, miast i gmin oraz gmin. Nadzór nad wykonaniem uchwały zleca się Komisji Rozwoju Gospodarczego i Zagospodarowania Przestrzennego.

*Przewodniczący
Wojewódzkiej Rady Narodowej
Kazimierz Balawajder*

Poz. 49

**UCHWAŁA NR II/9/76
Wojewódzkiej Rady Narodowej w Krośnie**

z dnia 27 lipca 1976 r.

w sprawie obniżenia stawek podatku od nieruchomości od budynków lub ich części zajętych na zakłady rzemieślnicze.

Na podstawie § 3 ust. 4 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 29 grudnia 1975 r. w sprawie wykonania przepisów ustawy o niektórych podatkach i opłatach terenowych Wojewódzka Rada Narodowa w Krośnie

uchwała:

§ 1

Obniża się stawki podatku od nieruchomości określone dla miast w § 3 ust. 1 pkt 5 powołanego na wstępie niniejszej uchwały rozporządzenia o 20% dla następujących rodzajów rzemiosł wymagających do prowadzenia działalności większych powierzchni użytkowych: ślusarstwo usługowe, mechanika maszyn, mechanika pojazdowa, tapicerstwo, wytwarzanie cegły, dachówek i pustaków, wytwarzanie wyrobów z kruszyw i surowców mineralnych, kuchmistrzostwo, rzeźnictwo, wędliniarstwo, wytwarzanie napojów chłodzących, stolarstwo oraz cukiernictwo.

§ 2

Obniżka o której mowa w § 1 niniejszej uchwały przysługuje niezależnie od innych ulg przewidzianych w § 3 ust. 2 i 3 cyt. wyżej rozporządzenia.

§ 3

Uchwała niniejsza wchodzi w życie z dniem podjęcia z mocą obowiązującą od dnia 1 stycznia 1976 r. i podlega opublikowaniu w Dzienniku Urzędowym WRN.

§ 4

Wykonanie uchwały zleca się Wojewodzie Krośnieńskiemu, Prezydentowi Miasta Krosna, naczelnikom miast oraz naczelnikom miast i gmin.

Nadzór nad wykonaniem uchwały zleca się Komisji Rozwoju Gospodarczego i Zagospodarowania Przestrzennego.

*Przewodniczący
Wojewódzkiej Rady Narodowej
Kazimierz Balawajder*

Poz. 50

**UCHWAŁA NR II/10/76
Wojewódzkiej Rady Narodowej w Krośnie**

z dnia 27 lipca 1976 r.

w sprawie zwolnienia niektórych specjalistycznych upraw produkcji rolnej z podatku wyrównawczego.

Na podstawie art. 1 ust. 3 ustawy z dnia 25 stycznia 1958 r. o radach narodowych (Dz. U. Nr 26, poz. 139 z 1975 r.) oraz art. 7 ust. 4 ustawy z dnia 19 grudnia 1973 r. o podatku wyrównawczym (Dz. U. Nr 45, poz. 227) po uzgodnieniu z Ministerstwem Rolnictwa — Wojewódzka Rada Narodowa w Krośnie

uchwała:

§ 1

Zwolnić z opodatkowania podatkiem wyrównawczym dochody osiągane z następujących upraw:

- a) warzywa w uprawie gruntowej i nasiennictwo warzyw,
- b) sady,
- c) warzywa w inspektach i tunelach foliowych,
- d) krzewy owocowe (agrest, porzeczki, truskawki, poziomki i maliny).

§ 2

Zwolnienia, o których mowa w § 1 stosuje się wyłącznie w odniesieniu do zakontraktowanej produkcji. Podstawą do zastosowania zwolnienia jest przedłożenie organowi administracji państwowej stopnia podstawowego dowodu stwierdzającego wykonanie umowy kontraktacyjnej.

§ 3

Uchwała wchodzi w życie z dniem podjęcia z mocą obowiązującą od dnia 1 stycznia 1976 r. i podlega opublikowaniu w Dzienniku Urzędowym WRN.

§ 4

Wykonanie niniejszej uchwały zleca się Wojewodzie Krośnieńskiemu, Prezydentowi Miasta Krosna, naczelnikom miast, miast i gmin oraz gmin.

Nadzór nad wykonaniem uchwały zleca się Komisji Rozwoju Gospodarczego i Zagospodarowania Przestrzennego.

*Przewodniczący
Wojewódzkiej Rady Narodowej
Kazimierz Balawajder*

Poz. 51

**UCHWAŁA NR II/11/76
Wojewódzkiej Rady Narodowej w Krośnie**

z dnia 27 lipca 1976 r.

w sprawie ustanowienia i używania odznaki „Zasłużony Bieszczadom”.

W związku z realizacją na terenie województwa krośnieńskiego różnorodnych prac na rzecz rozwoju regionu bieszczadzkiego w ramach Harcerskiej Operacji „Bieszczady — 40” przez jednostki harcerskie, harcerki, harcerzy i instruktorów oraz inne osoby i instytucje — w celu ich wyróżnienia za szczególne zasługi w tej przynoszącej liczące się efekty wychowawcze i produkcyjne działalności — Wojewódzka Rada Narodowa działając na podstawie art. 4 i 13 ustawy z dnia 25 stycznia 1958 r. o radach narodowych (Dz. U. Nr 26, poz. 139 z 1975 r.) oraz decyzji Nr 34/S/XI/76 Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 22 czerwca 1976 r. w sprawie zezwolenia na ustanowienie i używanie odznaki „Zasłużony Bieszczadom”

uchwała:

§ 1

Ustanowić jednostopniową odznakę „Zasłużony Bieszczadom”, której wzór stanowi załącznik Nr 1 do niniejszej uchwały.

§ 2

Odznaka „Zasłużony Bieszczadom” nadawana będzie osobom fizycznym i instytucjom za wykonanie prac produkcyjnych na rzecz regionu bieszczadzkiego lub inną aktywną działalność zmierzającą do jego rozwoju.

§ 3

Tryb przedstawiania wniosków o nadanie odznaki, zasady jej nadawania oraz prowadzenie dokumentacji z tym związanej określa regulamin stanowiący załącznik Nr 2 do uchwały.

§ 4

Wykonanie uchwały powierza się Wojewodzie Krośnieńskiemu.

§ 5

Uchwała wchodzi w życie z dniem podjęcia i podlega ogłoszeniu w Dzienniku Urzędowym Wojewódzkiej Rady Narodowej.

*Przewodniczący
Wojewódzkiej Rady Narodowej
Kazimierz Balawajder*

Załącznik Nr 1 do uchwały
Nr II/11/76 WRN z dnia
27 lipca 1976 r.

„ZASŁUŻONY BIESZCZADOM”

I. Część górna:

Prostokąt o wymiarach 26x9 mm z owalnie ściętymi rogami. Tło w kolorze jasnozielonym, obramowanie prostokąta oraz litery napisu „Zasłużony Bieszczadom” w kolorze złotym, wpadającym w brąz metaliczny.

II. Łącznik:

Część górna z częścią dolną połączone są przy pomocy oczek metalowych w kolorze obramowania części górnej. Odległość podstawy prostokąta części górnej od wierzchołka części dolnej 5 do 6 mm.

III. Część dolna:

Kwadrat z owalnie ściętymi kątami, kształtem zbliżony do koła, tło stanowi wieniec z liści laurowych w kolorze złotym, wpadającym w brąz metaliczny, na tle wieńca znajdują się: 2 symboliczne jodły w kolorze jasnozielonym, z obramowaniem w kolorze tła, dwa trójkąty równoramienne — każdy w kolorze biało-czerwonym, w środku kwadrat w kolorze tła i obramowania trójkątów, w nim litera „B” w kolorze jasnozielonym. Maksymalne odległości podstawy od wierzchołka 32 mm (32x32 mm).

Załącznik Nr 2 do uchwały
Nr II/11/76 WRN z dnia
27 lipca 1976 r.

R E G U L A M I N

przyznawania odznaki „ZASŁUŻONY BIESZCZADOM”

I. Postanowienia wstępne.

1. Odznakę „Zasłużony Bieszczadom” ustanawia Wojewódzka Rada Narodowa w Krośnie.
2. Odznaka „Zasłużony Bieszczadom” może być nadawana osobom fizycznym, zakładom pracy, instytucjom i organizacjom społecznym z terenu i spoza województwa krośnieńskiego, które aktywnie uczestnicząc w realizacji programu Operacji „Bieszczady — 40” swą pracą zawodową oraz działalnością społeczno-polityczną przyczyniły się do rozwoju regionu bieszczadzkiego względnie spopularyzowania jego osiągnięć w kraju.
3. Odznaka „Zasłużony Bieszczadom” może być przyznawana za całokształt działalności lub za ściśle określone zasługi.
4. Podstawą do przyznania odznaki jest wniosek Harcerskiej Rady Bieszczadzkiej, najwyższego organu samorządowego Operacji „Bieszczady — 40”, w skład którego wchodzi przedstawiciele młodzieży i instruktorów wszystkich stanic oraz Komendy Operacji.
5. Odznakę „Zasłużony Bieszczadom” nadaje Wojewoda Krośnieński z okazji podsumowania poszczególnych turnusów Operacji „Bieszczady — 40” oraz w każdym innym terminie jeżeli za tym przemawiają szczególne okoliczności.
6. Osoby fizyczne wyróżnione odznaką „Zasłużony Bieszczadom” mają prawo do korzystania z przywilejów określonych w części III regulaminu w okresie 5 lat od chwili nadania odznaki.
7. Wzór odznaki oraz wniosku o jej nadanie określają: załącznik Nr 1 i Nr 2 do regulaminu.
8. Dowodem przyznawania odznaki jest legitymacja, której wzór stanowi załącznik nr 3 do regulaminu.
9. Odznakę wręcza w czasie uroczystości Wojewoda Krośnieński.
10. Odznakę nosi się na prawej stronie piersi.

II. Obowiązki posiadacza odznaki „Zasłużony Bieszczadom”.

Posiadacz odznaki „Zasłużony Bieszczadom” ma obowiązek:

1. Współuczestniczyć w realizacji programu społeczno-gospodarczego i kulturalnego rozwoju regionu bieszczadzkiego.
2. Własną społeczną postawą tworzyć klimat sprzyjający twórczej pracy na rzecz regionu.
3. Propagować w swoim środowisku region bieszczadzki, jego dorobek i perspektywy rozwoju.
4. Zaznajamiać członków FSZMP oraz młodzież nieorganizowaną z programem Operacji „Bieszczady — 40” oraz programem Towarzystwa Rozwoju Bieszczadów.
5. Doskonalic swoje kwalifikacje zawodowe w celu lepszej pracy na rzecz regionu.
6. Zdobywać nowych przyjaciół, sympatyków i sojuszników regionu bieszczadzkiego.
7. Przebywając w Bieszczadach wykonywać w porozumieniu ze Sztabem Harcerskiej Operacji „Bieszczady — 40” czyn na rzecz regionu, zgodnie z ustaleniami Harcerskiego Ruchu Przerodnictwa Pracy o tytuł „Zasłużony Bieszczadom”.

III. Prawa posiadacza odznaki „Zasłużony Bieszczadom”.

Posiadacz odznaki „Zasłużony Bieszczadom” ma prawo:

1. Współtworzyć program społeczno-gospodarczego i kulturalnego rozwoju regionu bieszczadzkiego.
2. Korzystać bezpłatnie z noclegów w harcerskich hotelikach pod namiotami, organizowanych w ramach Operacji „Bieszczady — 40”, z 30% zniżki za noclegi w placówkach Wojewódzkiego Przedsiębiorstwa Turystycznego „Bieszczady”, zlokalizowanych w Bieszczadach oraz z 50% zniżki w opłatach za miejsca na polach namiotowych i parkingach bieszczadzkich.
3. Korzystać z 50% zniżki na przejazdy kolejką leśną, 50% zniżki za wstęp na baseny i kąpieliska oraz przejazdy wyciągami narciarskimi zlokalizowanymi w Bieszczadach.

4. Korzystać z wolnego wstępu do zlokalizowanych w Bieszczadach muzeów.
5. Otrzymać w pierwszej kolejności, zgodnie z kwalifikacjami zatrudnienie oraz mieszkanie w Bieszczadach.
6. Uczestniczyć w zlotach, spotkaniach i zjazdach osób wyróżnionych odznaką „Zasłużony Bieszczadom”.

IV. Postanowienia końcowe.

1. Wojewoda może pozbawić odznaki i unieważnić dokument o jej nadaniu, jeżeli osoba odznaczona dopuściła się czynu, wskutek którego stała się niegodna jej posiadania.
2. Decyzję w tej sprawie podejmuje Wojewoda z własnej inicjatywy lub na wniosek jednostek występujących o ich nadanie.
3. Sprawy organizacyjno-techniczne związane z przyznawaniem odznaki „Zasłużony Bieszczadom” prowadzi pełnomocnik Wojewody do spraw Operacji „Bieszczady — 40”.

Poz. 52

ZARZĄDZENIE PORZĄDKOWE NR 1 Wojewódzkiej Rady Narodowej w Krośnie

z dnia 27 lipca 1976 r.

w sprawie wprowadzenia stref ciszy na wodach oraz na terenach uzdrowiskowych i rezerwatów przyrody województwa krośnieńskiego.

Na podstawie art. 7 ustawy z dnia 25 stycznia 1958 r. o radach narodowych (Dz. U. Nr 26, poz. 139 z 1975 r.) oraz art. 8, ust. 1 ustawy z dnia 25 lutego 1964 r. o wydawaniu przepisów prawnych przez rady narodowe (Dz. U. Nr 8, poz. 47 zm. z 1975 r. Dz. U. Nr 16, poz. 91) Wojewódzka Rada Narodowa w Krośnie

zarządza :

§ 1

Wprowadza się strefy ciszy:

1. w rezerwach przyrody wymienionych w załączniku Nr 1 do niniejszego zarządzenia,
2. w uzdrowiskach wskazanych w załączniku Nr 2 do zarządzenia,
3. na obszarach całego zbiornika Solińskiego i Myczkowieckiego oraz przyległych terenach lądowych w odległości 200 m od linii brzegowej.

§ 2

W strefach ciszy obowiązują zakazy:

1. używania silników spalinowych na jednostkach pływających oraz pojazdów mechanicznych o napędzie spalinowym,
 2. używania poza pomieszczeniami zamkniętymi (domów wypoczynkowych, sanatoriów, budynków mieszkalnych) megafonów, nagłaśniających urządzeń muzycznych, aparatów radiowych, magnetofonów, adapterów oraz innych źródeł hałasu uciążliwych dla otoczenia.
- Nie dotyczy to miejsc przeznaczonych na imprezy masowe organizowane za zgodą Wojewody Krośnieńskiego.

§ 3

Zakazy o których mowa w § 2 nie dotyczą odpowiednio:

1. dróg publicznych i dróg dojazdowych do obiektów gospodarczych, turystycznych oraz pól namiotowych.
 2. imprez „Solińskiego Lata”, jednostek żeglugi śródlądowej, organów Milicji Obywatelskiej, Pogotowia Ratunkowego i Wodnego, straży pożarnej, służb ochrony środowiska, zespołu elektryków wodnych, Państwowego Instytutu Meteorologii i Gospodarki Wodnej, Państwowego Ośrodka Zarybieniowego — w czasie wykonywania czynności związanych z ochroną i utrzymaniem porządku publicznego i bezpieczeństwa oraz wykonywaniem zadań gospodarczych pod warunkiem ograniczenia hałaśliwości używanych urządzeń.
- W wyjątkowych okolicznościach Wojewoda Krośnieński może zwolnić z zakazów, wprowadzonych w § 2 zarządzenia również inne jednostki.

§ 4

Strefy ciszy obowiązują w ciągu całej doby.

§ 5

Winni naruszenia zakazów ustalonych w zarządzeniu podlegają sankcjom określonym w art. 54 Kodeksu wykroczeń (Dz. U. Nr 12, poz. 114 z 1971 r.).

§ 6

Zobowiązuje się:

Wojewodę Krośnieńskiego do wprowadzenia w życie zarządzenia oraz sprawowania nadzoru nad jego realizacją, a także do spowodowania należytego oznakowania stref ciszy i ogłoszenia tekstu zarządzenia w ośrodkach i obiektach turystycznych o których mowa w § 1.

§ 7

Zobowiązuje się Komisję Zdrowia, Spraw Socjalnych i Ochrony Środowiska oraz Komisję Przestrzegania Prawa i Porządku Publicznego — Wojewódzkiej Rady Narodowej do kontroli realizacji zarządzenia.

§ 8

Wydane poprzednio zarządzenia w tym zakresie tracą moc.

§ 9

Zarządzenie podlega opublikowaniu w Dzienniku Urzędowym Wojewódzkiej Rady Narodowej i wchodzi w życie z dniem ogłoszenia jego w sposób zwyczajowo przyjęty w miastach i gminach oraz gminach, na terenie których znajdują się określone w § 1 strefy ciszy.

Przewodniczący
Wojewódzkiej Rady Narodowej
Kazimierz Balawajder

Załącznik Nr 1 do zarządzenia Wojewódzkiej Rady Narodowej w Krośnie z dnia 27 lipca 1976 r.

Lp.	Nazwa rezerwatu	Miejscowość	Gmina	Pow. ha
1	Cisy na Górze Jawor	Bystre	Baligród	3.02
2	Cisy w Nowej Wsi Nowa Wieś		Dukla	2.18
3	Cisy w Malinówce	Malinówka	Haczów	4.02
4	Prządki	Czarnorzeki	Korczyn	13.62
5	Zwiezł	Duszatyn	Komańcza	1.74
6	Przełom Soliński	Wetlina	Cisna	2.90
7	U źródeł Solinki	Brzegi Górne	Cisna	343.94
8	Wetlina	Wetlina	Cisna	110.85
9	Kretówki	Jablonica Pol.	Haczów	95.91
10	Wołosate	Wołosate	Lutowiska	2.04
11	Modrzyń	Barwinek	Dukla	17.69
12	Rezerwat 1000-lecia na Cergowej Górze	Cergowa Jasionka	Dukla	63.50
13	Połoniny Małej i Wielkiej Rawki	Brzegi Dolne	Lutowiska	52.15
14	Gołoborze	Rabem	Baligród	13.90
15	Góra Sobień	Monasterzec	Lesko	5.34
16	Zakole	Smolnik	Lutowiska	5.25
17	Olszyna Łęgowa w Kalnicy	Kalnica	Cisna	13.69
18	Olsza kosa w Steżnicy	Stężnica	Baligród	1.79
19	Bieszczadzki Park Narodowy	Caryńskie Tarnawa Wyżna i Niżna, Bukowiec, Dzwiniacz Górny, Lutowiska Wołosate, Dydiowa, Bereżki		5.725.00

Załącznik Nr 2 do zarządzenia Wojewódzkiej Rady Narodowej w Krośnie z dnia 27 lipca 1976 r.

Uzdrowisko Iwoniec

1. Park Zdrojowy	pow. 230,0 ha
2. Góra Winiarska, ul. Zdrojowa Sanatorium „Górnik” i „Wisła”.	pow. 5,0 ha
3. Ul. Zdrojowa — Sanatorium „Piast” i „Rzepicha”. Szpital Uzdrowiskowy „Exelsior”.	pow. 10,0 ha
4. „Deptak” (poza koncertami uzgodnionymi z Urzędem Miasta i Gminy).	pow. 3,0 ha
RAZEM:	pow. 248,0 ha

Uzdrowisko Rymanów

1. Park Zdrojowy (istniejący i projektowany).	pow. 30,0 ha
2. Sanatorium „Teresa”.	pow. 1,5 ha
3. Kompleks sanatoriów „Gozdawa”.	pow. 9,0 ha
4. Szpital Zdrojowy i sanatorium położone przy drodze Wołoszawa wraz z drogą spacerową.	pow. 8,0 ha
RAZEM:	48,5 ha

Nowo projektowane Uzdrowiska

Polańczyk, Komańcza, Czarna, Rabe cały obszar

Poz. 53

**ZARZĄDZENIE NR 77/76
WOJEWODY KROŚNIENSKIEGO**

z dnia 30 czerwca 1976 r.

w sprawie przekształcenia Wojewódzkiego Zjednoczenia

Przedsiębiorstw Komunalnych w Krośnie w Wojewódzkie Przedsiębiorstwo Gospodarki Komunalnej i Mieszkaniowej oraz organizacji gospodarki komunalnej i mieszkaniowej.

Działając na podstawie:

— art. 48 i 49 ustawy z dnia 25 stycznia 1958 r. o radach narodowych (jednolity tekst Dz. U. Nr 26, poz. 139 z 1975 r.),

— zarządzenia Nr 110/75 Wojewody Krośnieńskiego z dnia 6 grudnia 1975 r. w sprawie powołania Kombinatów Budownictwa Komunalnego w Krośnie,

— zarządzenia Nr 40/76 Wojewody Krośnieńskiego z dnia 24 marca 1976 r. w sprawie zmiany podporządkowania przedsiębiorstw budownictwa komunalnego w Wojewódzkim Zjednoczeniu Przedsiębiorstw Komunalnych w Krośnie z siedzibą w Sanoku,

— Pisma Podsekretarza Stanu w Ministerstwie Administracji, Gospodarki Terenowej i Ochrony Środowiska z dnia 6 lutego 1976 r. (BCM-P-031-30/76)

postanawiam:

§ 1

Z dniem 1 lipca 1976 r. Wojewódzkie Zjednoczenie Przedsiębiorstw Komunalnych w Krośnie z siedzibą w Sanoku przekształcić w Wojewódzkie Przedsiębiorstwo Gospodarki Komunalnej i Mieszkaniowej w Krośnie pełniące funkcje Zjednoczenia, zwane dalej „Wojewódzkim Przedsiębiorstwem”.

§ 2

Siedzibą Wojewódzkiego Przedsiębiorstwa jest miasto Sanok.

§ 3

Przedsiębiorstwa gospodarki komunalnej i zarządy budynków mieszkalnych w Krośnie, Sanoku, Jasle i Lesku, dotychczas zgrupowane w Wojewódzkim Zjednoczeniu Przedsiębiorstw Komunalnych w Krośnie z siedzibą w Sanoku przekształcić w Oddziały Wojewódzkiego Przedsiębiorstwa Gospodarki Komunalnej i Mieszkaniowej, które otrzymują następujące nazwy:

1a) Wojewódzkie Przedsiębiorstwo Gospodarki Komunalnej i Mieszkaniowej w Krośnie — Oddział Gospodarki Komunalnej w Jasle

b) siedzibą Oddziału jest miasto Jasło.

c) Terenem działania jest obszar miasta Jasła oraz gminy: Jasło, Biecz, Skołyszyn, Brzyska, Kołaczyce, Lipinki, Dębowiec, Osiek Jasielski, Nowy Żmigród i Tarnowiec.

2a) Wojewódzkie Przedsiębiorstwo Gospodarki Komunalnej i Mieszkaniowej w Krośnie — Oddział Gospodarki Komunalnej w Krośnie

b) siedzibą Oddziału jest miasto Krosno.

c) Terenem działania jest miasto Krosno.

3a) Wojewódzkie Przedsiębiorstwo Gospodarki Komunalnej i Mieszkaniowej w Krośnie — Oddział Gospodarki Komunalnej w Sanoku

b) siedzibą Oddziału jest miasto Sanok.

c) Terenem działania jest miasto Sanok i gminy: Sanok i Bukowsko.

4a) Wojewódzkie Przedsiębiorstwo Gospodarki Komunalnej i Mieszkaniowej w Krośnie — Oddział w Lesku

- b) siedzibą Oddziału jest miasto Lesko.
 c) Terenem działania jest miasto i gmina Lesko oraz gminy: Tarnawa Górna, Komańcza, Tyrawa Wołoska, Olszanica, Cisna, Baligród i Wołkowyja.
- 5a) Wojewódzkie Przedsiębiorstwo Gospodarki Komunalnej i Mieszkaniowej w Krośnie — Zarząd Budynków Mieszkalnych w Krośnie
 b) siedzibą Zarządu Budynków Mieszkalnych jest miasto Krosno.
 c) Terenem działania jest miasto Krosno.
- 6a) Wojewódzkie Przedsiębiorstwo Gospodarki Komunalnej i Mieszkaniowej w Krośnie — Zarząd Budynków Mieszkalnych w Jasle
 b) siedzibą Zarządu Budynków Mieszkalnych jest miasto Jasło.
 c) Terenem działania jest miasto Jasło.
- 7a) Wojewódzkie Przedsiębiorstwo Gospodarki Komunalnej i Mieszkaniowej w Krośnie — Zarząd Budynków Mieszkalnych w Sanoku
 b) siedzibą Zarządu Budynków Mieszkalnych jest miasto Sanok.
 c) Terenem działania jest miasto Sanok.

§ 4

- 1a) Z dniem 1 lipca 1976 r. utworzyć Oddział Wojewódzkiego Przedsiębiorstwa Gospodarki Komunalnej i Mieszkaniowej w Ustrzykach Dolnych, na bazie istniejącego dotychczas Oddziału Bieszczadzkiego Przedsiębiorstwa Gospodarki Komunalnej i Mieszkaniowej w Lesku
 b) siedzibą Oddziału jest miasto Ustrzyki Dolne.
 c) Terenem działania jest miasto i gmina Ustrzyki Dolne oraz gminy: Ropienka, Czarna, Lutowska.

§ 5

Z dniem 1 stycznia 1977 r. utworzyć następujące Oddziały Wojewódzkiego Przedsiębiorstwa Gospodarki Komunalnej i Mieszkaniowej w Krośnie:

- 1a) Oddział w Brzozowie na bazie istniejącego dotychczas Zakładu Gospodarki Komunalnej i Mieszkaniowej
 b) siedzibą Oddziału jest miasto Brzozów.
 c) Terenem działania jest miasto i gmina Brzozów oraz gminy: Haczów, Grabownica, Dydnia, Nozdrzec, Domaradz, Jasienica Rosielna.
- 2a) Oddział w Jedliczu na bazie dotychczas istniejącego Zakładu Gospodarki Komunalnej i Mieszkaniowej
 b) siedzibą Oddziału jest miasto Jedlicze.
 c) Terenem działania jest miasto i gmina Jedlicze oraz gminy: Korczyn, Bratkówka, Chorkówka.
- 3a) Oddział w Dukli na bazie dotychczas istniejącego Zakładu Gospodarki Komunalnej i Mieszkaniowej w Dukli
 b) siedzibą Oddziału jest miasto Dukla.
 c) Terenem działania jest miasto i gmina Dukla oraz gminy: Krempna, Jaśliska.
- 4a) Oddział w Rymanowie na bazie dotychczas istniejących Zakładów Gospodarki Komunalnej i Mieszkaniowej w Rymanowie i w Iwonicy
 b) siedzibą Oddziału jest miasto Rymanów.
 c) Terenem działania jest miasto i gmina Rymanów, Iwonice oraz gmina Zarszyn.

§ 6

Z dniem 1 lipca 1976 r. Zakład Gospodarki Komunalnej i Mieszkaniowej w Bieczu włączyć do Wojewódzkiego Przedsiębiorstwa Gospodarki Komunalnej i Mieszkaniowej w Krośnie — Oddział w Jasle.

§ 7

Przedmiotem działania Oddziałów i Zarządów Budynków Mieszkalnych Wojewódzkiego Przedsiębiorstwa Gospodarki Komunalnej i Mieszkaniowej w Krośnie, wymienionych w § 3 pkt 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7 oraz w § 4 i § 5 jest:

- eksploatacja, utrzymanie, konserwacja urządzeń komunalnych, takich jak wodociągi, kanalizacja, komunikacja, oczyszczanie ścieków, zieleni miejskiej, cementarnictwo komunalne i wojenne, drogi, mosty,
- administracja, eksploatacja, konserwacja i remonty zasobów mieszkaniowych budynków stanowiących własność państwa bądź zakładów pracy przekazanych w administrację powierniczą,
- wytwarzanie i sprzedaż energii cieplnej,
- zaspakajanie potrzeb społecznych na usługi komunalne a w szczególności w zakresie oczyszczania i utrzymania czystości w miastach i jednostkach zurbanizowanych, komunikacji miejskiej usług pogrzebowych i łaźnienniczych.

§ 8

1. Oddziały i Zarządy Budynków Mieszkalnych Wojewódzkiego Przedsiębiorstwa Gospodarki Komunalnej i Mieszkaniowej działają wg zasad pełnego, wewnętrznego rozrachunku gospodarczego.

2. Wojewódzkie Przedsiębiorstwo rozlicza się z wyników działalności gospodarczej z budżetem Wojewódzkiej Rady Narodowej w Krośnie.

§ 9

1. Wojewódzkie Przedsiębiorstwo podlega bezpośrednio Wojewodzie Krośnieńskiemu.
 2. Nadzór zwierzchni nad działalnością Wojewódzkiego Przedsiębiorstwa sprawuje Minister Administracji, Gospodarki Terenowej i Ochrony Środowiska.

§ 10

1. Na czele Wojewódzkiego Przedsiębiorstwa stoi Dyrektor Naczelny powoływany i odwoływany przez Wojewodę Krośnieńskiego.
 2. Dyrektor Naczelny zarządza Wojewódzkim Przedsiębiorstwem na zasadzie jednoosobowego kierownictwa i odpowiedzialności oraz reprezentuje go na zewnątrz.

§ 11

Na czele Oddziałów i Zarządów Budynków Mieszkalnych Wojewódzkiego Przedsiębiorstwa stoją dyrektorzy oddziałów, powoływani i odwoływani przez Dyrektora Naczelnego Wojewódzkiego Przedsiębiorstwa Gospodarki Komunalnej i Mieszkaniowej w Krośnie.

§ 12

Szczegółowy zakres funkcji oraz uprawnień i obowiązków Wojewódzkiego Przedsiębiorstwa określa statut stanowiący załącznik nr 1 do niniejszego zarządzenia*).

§ 13

Tracą moc wydane wcześniej przez terenowe organy administracji państwowej z obrębu obecnego województwa krośnieńskiego uchwały, zarządzenia i decyzje dotyczące działalności jednostek gospodarki komunalnej i mieszkaniowej w zakresie uregulowanym niniejszym zarządzeniem.

§ 14

Wykonanie zarządzenia zlecam Dyrektorowi Wojewódzkiego Zjednoczenia Przedsiębiorstw Komunalnych w Krośnie z siedzibą w Sanoku.

§ 15

Zarządzenie wchodzi w życie z dniem podpisania.

WOJEWODA

mgr Wojciech Grochala

*) Załącznika nie ogłasza się.

Poz. 54

**ZARZĄDZENIE NR 78/76
 WOJEWODY KROŚNIĘSKIEGO**

z dnia 1 lipca 1976 r.

w sprawie powołania wojewódzkiej rezerwy transportu samochodowego.

Na podstawie decyzji nr 7/76 Prezydium Rządu z dnia 23 stycznia 1976 r. w sprawie rozwoju transportu samochodowego oraz budowy dróg publicznych w latach 1976—1980 i rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 11 marca 1964 r. w sprawie obowiązkowego świadczenia usług przewozowych w krajowym transporcie drogowym (Dz. U. z dnia 14. III. 1964 r. nr 10, poz. 65) oraz zarządzenia Ministra Komunikacji z dnia 23 października 1964 r. dot. zgłaszania zapotrzebowania na usługi przewozowe, powoływania do obowiązkowego świadczenia usług przewozowych oraz ich organizowania (M.P. z dnia 30. X. 1964 r. nr 73, poz. 345)

powołuję:

z dniem 1 lipca 1976 r. stałą wojewódzką rezerwę taboru samochodowego w ramach obowiązkowego świadczenia usług przewozowych w krajowym transporcie drogowym.

§ 1

Utworzona rezerwa taboru samochodowego pozostaje w dyspozycji Wojewody Krośnieńskiego i jest uruchamiana na wniosek Przedsiębiorstwa Państwowej Komunikacji Samochodowej.

§ 2

Obowiązkowe świadczenia usług przewozowych w transporcie samochodowym wprowadza się w celu:

- a) dostawy ziemiopłodów z punktów skupu do miejsc składowania i do bezpośrednich odbiorców,
- b) świadczenia usług przewozowych przy rozładunku wagonów,
- c) wykonania przewozów towarowych w zastępstwie kolei,
- d) wykonania zadań przewozowych innych niż wymienione w pkt. a—c.

§ 3

- Usługi przewozowe świadczy się przy użyciu samochodów ciężarowych, ciągników i przyczep do nich o ładowności powyżej dwóch ton.
- Obowiązkowi świadczenia usług przewozowych podlega również sprzęt przeładunkowy.
- Usługi przewozowe świadczy się przez dostarczenie wraz z kierowcą pojazdu przygotowanego technicznie do danego przewozu i zaopatrzonego w materiały pędne.
- Dzienne zadania przewozowe dla pojazdów dostarczonych do obowiązkowego świadczenia usług przewozowych, wyznacza jednostka upoważniona do dysponowania pojazdami, z uwzględnieniem obowiązujących przepisów o czasie pracy kierowców.
- Jednostki powołane do obowiązkowego świadczenia usług przewozowych dostarczają pojazdy samochodowe w miejscu i czasie określonym przez jednostkę upoważnioną do dysponowania pojazdami.
- Jednostce powołanej do obowiązkowego świadczenia usług przewozowych przysługuje wynagrodzenie taryfowe za dostarczony samochód wg obowiązujących przepisów.

§ 4

Obowiązkowi świadczenia usług przewozowych w ramach wojewódzkiej rezerwy transportu samochodowego podlegają przedsiębiorstwa posiadające transport zorganizowany i niezorganizowany wg wyszczególnienia jak w podanym załączniku.

§ 5

Wykonanie zarządzenia zlecam Wydziałowi Komunikacji Urzędu Wojewódzkiego w Krośnie.

§ 6

Zarządzenie wchodzi w życie z dniem podpisania.

WOJEWODA

mgr Wojciech Grochala

WYKAZ

przedsiębiorstw powołanych do świadczenia samochodowej rezerwy wojewódzkiej.

Lp.	Nazwa przedsiębiorstwa	Ilość pojazdów samochodowych przewidzianych do świadczenia usług	
		o ład. ponad 4 t.	przyczepy samochod.
1	2	3	4
1	Rafineria Nafty w Jaśle	2	—
2	Zakłady Przetwórstwa Owocowo-Warzywnego „Pekowin” w Jaśle	2	2
3	Zakłady Jajczarsko-Drobiarskie w Jaśle	1	—
4	Filia Przedsięb. Transp. Sprzęt. Budownictwa Rolniczego w Jaśle	1	1
5	Przedsięb. Transp. Handlu Wewnętrznego Filia w Jaśle	1	1
6	Wytwórnia Sprzętu Komunikacyjnego w Krośnie	1	1
7	Fabryka Amortyzatorów „POLMO” w Krośnie	1	1
8	Krośnieńskie Huty Szkła w Krośnie	1	—
9	Przedsięb. Handlu Wewnętrznego Filia w Krośnie	1	1
10	Rafineria Nafty w Jedliczu	1	—
11	Spółdzielnia Pracy Korczyńskie Zakłady Spożywcze w Korczynie	1	—
12	Państwowy Ośrodek Maszynowy w Miejscu Piastowym	1	1
13	Państwowy Ośrodek Maszynowy w Besku	1	1
14	Państwowy Ośrodek Maszynowy w Brzozowie	1	1
15	Zakłady Tworzyw Sztucznych w Brzozowie	2	2
16	Zakład Gospodarki Kom. i Mieszk. w Brzozowie	1	—
17	Państwowy Ośrodek Hodowli Zasadowej w Brzozowie	1	1
18	Państwowy Ośrodek Maszynowy w Sanoku	1	1
19	Zakłady Mięsne w Sanoku	1	1
20	Zakłady Przemysłu Gumowego w Sanoku	1	—
21	Sanocka Fabryka Autobusów w Sanoku	2	2
22	Przedsięb. Transp. Handlu Wewn. Filia w Sanoku	1	1

1	2	3	4
23	Bieszczadzkie Przedsięb. Produkcji Leśnej — Gosp. Sam. w Lesku	2	2
24	Filia Przedsięb. Sprzętowo-Transp. Budownictwa Rolniczego w Lesku	1	—
25	Bieszczadzkie Miejskie Przedsięb. Gosp. Kom. i Mieszkan. w Lesku	1	—
26	Państwowy Ośrodek Maszynowy w Olszaniczy	1	1
27	Komunalne Przedsiębiorstwo Remontowo-Budowlane w Ustrzykach Dolnych	1	—
28	Zarząd Budownictwa Leśnego w Ustrzykach Dolnych	1	—
R A Z E M :		33	21

Poz. 55

ZARZĄDZENIE NR 79/76
WOJEWODY KROŚNIENSKIEGO

z dnia 2 lipca 1976 r.

w zakresie oszczędności zużycia energii elektrycznej.

Na podstawie art. 49 ust. 1 ustawy z dnia 25 stycznia 1958 r. o radach narodowych — jednolity tekst (Dz. U. nr 26, poz. 139 z 1975 r.) pisma Prezesa Rady Ministrów z dnia 10.II.1976 r. nr P-130/22/76, Podsekretarza Stanu w Ministerstwie Administracji, Gospodarki Terenowej i Ochrony Środowiska z dnia 6.IV.1976 r. nr GK 4.1.15/Ośw./1/76, uchwały nr 80 Rady Ministrów z dnia 9 kwietnia 1976 r.

z a r z ą d z a m :

§ 1

Zobowiązuję Prezydenta m. Krosna, Naczelników Miast, Miast i Gmin, Gmin oraz Dyrektorów zakładów pracy i instytucji o natchmiasłowe podjęcie niezbędnych środków, zmierzających do osiągnięcia maksymalnych oszczędności w zużyciu energii elektrycznej przez:

- rygorystyczne przestrzeganie godzin zapalania i wygaszania ulicznych lamp oświetleniowych,
- ograniczenie oświetlenia placów, ulic oraz arterii wylotowych do niezbędnego minimum, uwarunkowanego bezpieczeństwem ruchu drogowego,
- ograniczenie oświetlenia zewnętrznych terenów otwartych wszystkich zakładów i instytucji do miejsc w których odbywa się ruch, praca lub wymagają tego warunki ochrony i bezpieczeństwa obiektów,
- ścisłego przestrzegania ustalonych limitów wykorzystania energii elektrycznej dla zakładów produkcyjnych i wprowadzania bezwzględnie zakazu biegu jałowego maszyn i urządzeń,
- wyłączenie iluminacji obiektów architektonicznych oraz reklam świetlnych i neonowych w godzinach nocnych,
- ograniczenie oświetlenia wystaw placówek handlowych do poziomu warunkującego ich ochronę i bezpieczeństwo,
- wyłączenie oświetlenia klatek schodowych budynków mieszkalnych w godzinach nocnych i niedopuszczanie do pozostawiania oświetlenia w ciągu dnia.

§ 2

Bieżący nadzór i kontrolę realizacji Zarządzenia zlecam Dyrektorowi Wydziału Gospodarki Terenowej i Ochrony Środowiska Urzędu Wojewódzkiego w Krośnie.

§ 3

Zarządzenie wchodzi w życie z dniem podpisania.

WOJEWODA

mgr Wojciech Grochala

Poz. 56

ZARZĄDZENIE NR 83/76
WOJEWODY KROŚNIENSKIEGO

z dnia 6 lipca 1976 r.

w sprawie utworzenia, szczegółowej organizacji i zakresu działania Wojewódzkiego Ośrodka Postępu Rolniczego w Iwoniczu.

Na podstawie art. 4, ust. 2 dekretu z dnia 26 października 1950 r. o przedsiębiorstwach państwowych (Dz. U.

Nr 18/69, poz. 111) § 1 i 8 uchwały 125/75 Rady Ministrów z dnia 10 lipca 1975 r. w sprawie utworzenia wojewódzkich ośrodków postępu rolniczego oraz § 1 zarządzenia Ministra Rolnictwa Nr 185 z dnia 8 października 1975 r. w sprawie organizacji i zakresu działania wojewódzkich ośrodków postępu rolniczego

zarządzam:

§ 1

Powołuję z dniem 1 lipca 1976 r. Wojewódzki Ośrodek Postępu Rolniczego w Iwoniczu oraz ustalą szczegółową jego organizację i zakres działania określone w statucie stanowiącym integralną część niniejszego zarządzenia.

§ 2

Wykonanie zarządzenia zlecam Dyrektorowi Wojewódzkiego Ośrodka Postępu Rolniczego w Iwoniczu.

§ 3

Zarządzenie wchodzi w życie z dniem 1 lipca 1976 r.

WOJEWODA

mgr Wojciech Grochala

Załącznik do zarządzenia
Nr 83/76 Wojewody Kroś-
nieńskiego z dnia 6 lipca
1976 r.

STATUT

Wojewódzkiego Ośrodka Postępu Rolniczego w Iwoniczu.

§ 1

1. Wojewódzki Ośrodek podlega Wojewódzkiej Radzie Narodowej w Krośnie, a nadzór nad jego działalnością sprawuje Wojewoda Krośnieński.
2. Obszarem działania Wojewódzkiego Ośrodka jest województwo krośnieńskie.
3. Wojewódzki Ośrodek podlega wpisaniu do rejestru państwowych przedsiębiorstw terenowych, działa na zasadach rozrachunku gospodarczego i rozlicza się z budżetem państwa poprzez Wydział Rolnictwa, Leśnictwa i Skupu Urzędu Wojewódzkiego w Krośnie.
4. Wojewódzki Ośrodek prowadzi gospodarkę finansową według zasad określonych w uchwale Nr 10 Rady Ministrów z dnia 16 stycznia 1976 r. w sprawie gospodarki finansowej państwowych przedsiębiorstw gospodarki rolnej, państwowych gospodarstw rolnych oraz ich jednostek nadrzędnych podległych Ministrowi Rolnictwa lub radom narodowym (M.P. Nr 9, poz. 45) natomiast w zakresie działalności inwestycyjnej do 31 grudnia 1976 r. w uchwale Nr 86 Rady Ministrów z dnia 3 maja 1971 r. w sprawie gospodarki finansowej państwowych przedsiębiorstw gospodarki rolnej oraz zjednoczeń podległych Ministrowi Rolnictwa lub przez niego nadzorowanych (M.P. Nr 29, poz. 184).
5. Wydatki Wojewódzkiego Ośrodka na działalność w zakresie wdrażania postępu do produkcji rolniczej i upowszechniania wiedzy rolniczej, szkolenia i doskonalenia zawodowego kadr, informacji naukowo-technicznej i ekonomicznej finansowane są z dotacji budżetowej.

§ 2

Do zadań Wojewódzkiego Ośrodka należy:

1. Opracowanie w oparciu o zasady ustalone przez Ministra Rolnictwa wojewódzkich programów i planów upowszechniania postępu i wiedzy rolniczej, doszkalania i doskonalenia zawodowego kadry zatrudnionej w rolnictwie oraz koordynowanie działalności prowadzonej w tym zakresie przez inne jednostki organizacyjne.
2. Adaptowanie wyników prac naukowo-badawczych i osiągnięć przodującej praktyki do warunków przyrodniczo-ekonomicznych województwa oraz wdrażanie i upowszechnianie ich do produkcji rolniczej.
3. Prowadzenie poradnictwa i instruktażu dla gminnej służby rolnej oraz innych służb instruktorskich w zakresie wdrażania postępu, upowszechniania wiedzy, doradztwa rolniczego, szkolenia rolników oraz doskonalenia metodyki pracy gminnej służby rolnej.
4. Szkolenie i doskonalenie zawodowe gminnej służby rolnej, innych służb instruktorskich i specjalistycznych, wykładowców szkolenia rolniczego i innej kadry inżynierjno-technicznej, zatrudnionej w rolnictwie oraz w jednostkach organizacyjnych związanych z obsługą rolnictwa.
5. Organizowanie i prowadzenie gospodarstw zajmujących się wdrażaniem nowych technologii i upowszechnianiem postępu w rolnictwie.

6. Opracowywanie wzorców i współdziałanie w organizowaniu nowych form gospodarowania, uwzględniających specjalizację gospodarstw, kooperację i zespołową produkcję.
7. Udzielanie pomocy fachowej urzędem gmin (miast i gmin) w opracowywaniu i realizowaniu planu dotyczącego wdrażania i upowszechniania postępu, doradztwa rolniczego i szkolenia rolników.
8. Prowadzenie roślinnego i zootechnicznego doświadczalnictwa terenowego.
9. Prowadzenie informacji naukowo-technicznej i ekonomicznej.
10. Współdziałanie z akademiami rolniczymi i innymi wyspecjalizowanymi jednostkami (stacje chemiczno-rolnicze, stacje ochrony i kwarantanny roślin), resortowymi i branżowymi ośrodkami informacji naukowo-technicznej i ekonomicznej, dyrektorami zespołów szkół rolniczych oraz rolniczymi organizacjami społeczno-zawodowymi.

§ 3

1. Na czele Wojewódzkiego Ośrodka stoi Dyrektor powoływany przez Wojewodę, który kieruje całokształtem jego działalności i ponosi za nią odpowiedzialność.
2. Dyrektor kieruje Wojewódzkim Ośrodkiem przy pomocy dwóch zastępców powoływanych przez Wojewodę na wniosek Dyrektora WOPR na to:
 - z-cy dyrektora d/s wdrażania i upowszechniania postępu rolniczego oraz szkolenia i doskonalenia kadr,
 - z-cy dyrektora d/s produkcji rolnej
 oraz przy pomocy
 - głównego księgowego.

§ 4

1. Wojewódzki Ośrodek dzieli się na następujące działy i stanowiska pracy:
 - 1) Dział Produkcji Roślinnej.
 - 2) Dział Produkcji Zwierzęcej.
 - 3) Dział Ekonomiki i Organizacji Produkcji.
 - 4) Dział Doświadczalnictwa Terenowego wraz z inspektorami terenowymi.
 - 5) Dział Inspektorów Doradztwa Specjalistycznego wraz z rejonowymi inspektorami d/s: produkcji roślinnej, produkcji zwierzęcej oraz ekonomiki i organizacji.
 - 6) Dział Informacji Naukowo-Technicznej i Ekonomicznej.
 - 7) Dział Szkolenia i Doskonalenia Zawodowego Służb Rolnych wraz z inspektorami d/s: rolniczego szkolenia kursowego, powszechnego szkolenia rolników, organizacji szkolenia służby rolnej.
 - 8) Dział Gospodarczo-Rolny.
 - 9) Dział Finansowo-Księgowy.
 - 10) Dział Administracji i Zaopatrzenia.
 - 11) Dział Rolniczego Szkolenia Kursowego wraz z Terenowymi Ośrodkami Szkolenia Kursowego.
 - 12) Stanowiska pracy d/s pracownicznych.
 - 13) Stanowisko pracy d/s organizacyjnych.
 - 14) Stanowisko pracy d/s inwestycji.
 - 15) Radca prawny.
2. Organizację wewnętrzną i zakres zadań dla poszczególnych komórek organizacyjnych ustala Dyrektor Wojewódzkiego Ośrodka.
3. Schemat struktury organizacyjnej Wojewódzkiego Ośrodka stanowi załącznik Nr 1.

§ 5

1. Ośrodki Rolniczego Szkolenia Kursowego organizują i prowadzą szkolenia i doskonalenie kursowe pracowników jednostek resortu rolnictwa i rolników indywidualnych
 - na tytuł kwalifikowanego rolnika — robotnika i mistrza w zawodzie rolniczym,
 - kursy zawodowe uprawniające do obsługi i eksploatacji urządzeń i maszyn rolniczych,
 - doskonalenie pracowników finansowo-księgowych, gospodarczych, średniego dozoru itp.
2. Ośrodki Rolniczego Szkolenia Kursowego mają prawo wydawania świadectw ukończenia kursu organizowanego przez te ośrodki.
3. Komisje egzaminacyjne na tytuły kwalifikacyjne w zawodach rolniczych powołuje Dyrektor Wydziału Rolnictwa, Leśnictwa i Skupu Urzędu Wojewódzkiego w Krośnie.

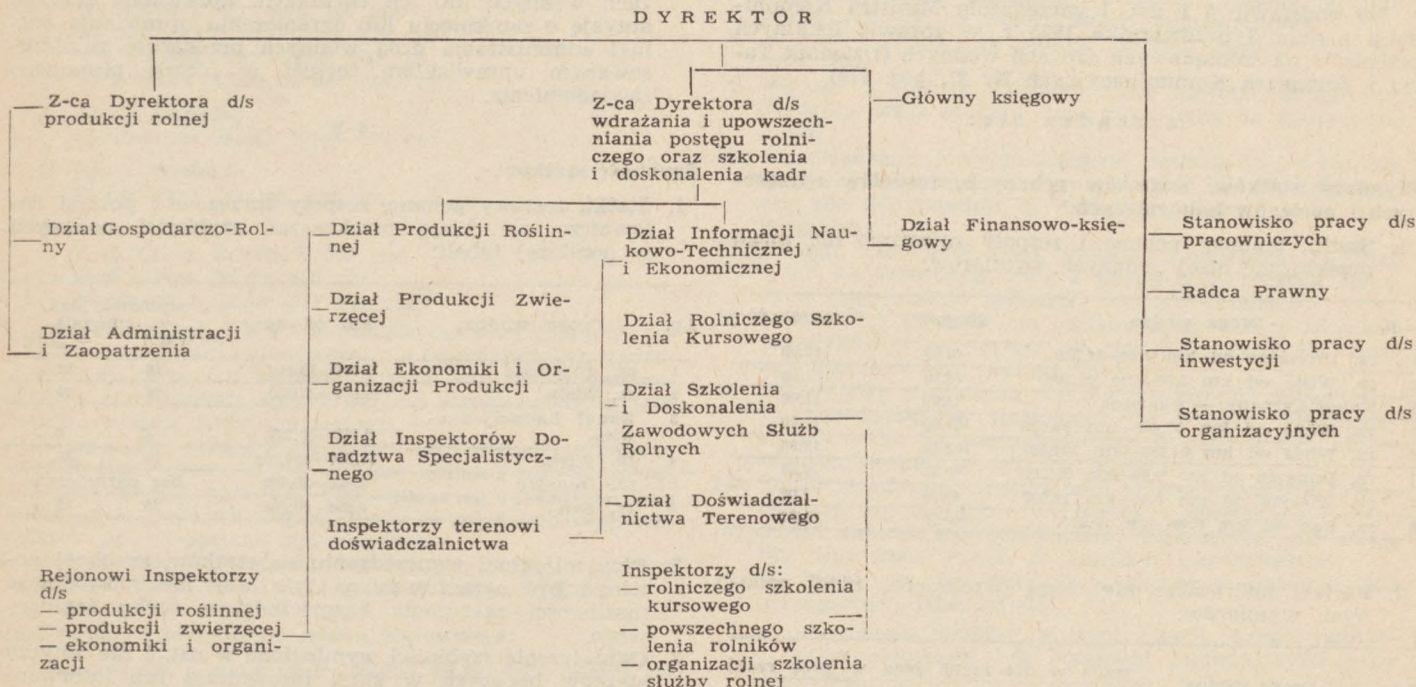
§ 6

Wojewódzki Ośrodek może wykonywać prace badawcze lub wdrożeniowe na zlecenie rolniczych instytutów naukowych lub innych jednostek organizacyjnych działających na rzecz rolnictwa oraz zlecać wykonanie takich prac.

Załącznik Nr 1 do Statutu
Wojewódzkiego Ośrodka
Postępu Rolniczego w Iwo-
niczu

S C H E M A T

struktury organizacyjnej i podporządkowania komórek organizacyjnych Wojewódzkiego Ośrodka Postępu Rolniczego w Iwoniu

Poz. 57

Tabela Nr 1

ZARZĄDZENIE NR 17/76

Naczelnika Miasta i Gminy w Ustrzykach Dolnych

z dnia 15 czerwca 1976 r.

w sprawie ustalenia opłat za tereny państwowe położone w mieście Ustrzyki Dolne oddanych w użytkowanie lub wieczyste użytkowanie.

Na podstawie art. 44 ust. 1 pkt 7 art. 94 ust. 1 ustawy z dnia 25 stycznia 1958 r. o radach narodowych (Dz. U. Nr 26, poz. 139 z 1975 r.) art. 23 ustawy z dnia 14 lipca 1961 r. o gospodarce terenami w miastach i osiedlach (jedn. tekst z 1969 r. Dz. U. Nr 22, poz. 159 zm. 1972 r. Dz. U. Nr 27, poz. 193 i z 1974 r. Dz. U. Nr 14, poz. 84) § 2 i § 3 uchwały Nr 105 Rady Ministrów z dnia 22 marca 1962 r. — w sprawie wytycznych dla ustalenia opłat z tytułu korzystania z terenów w miastach i osiedlach (jedn. tekst M.P. Nr 3, poz. 33 z 1969 r. i z 1970 r. M.P. Nr 20, poz. 166)

z a r z ą d z a m :

§ 1

Dla celów ustalenia wysokości opłat rocznych za teren państwowy oddany jednostkom państwowym lub organizacjom społecznym w użytkowanie albo innym osobom prawnym lub fizycznym w użytkowanie wieczyste dzieli się miasto Ustrzyki Dolne na dwie strefy, a mianowicie:

1. Śródmiejską obejmującą ulice:
1-Maja, Armii Czerwonej, Karola Marksa, Wyzwolenia, Pionierską, Szkolną, Dzierżyńskiego, Kopernika, Krótka, Rynek, Plac Chopina, A. Mickiewicza, Słoneczną, Fabryczną, Dworcową, Wojska Polskiego, Nadbrzeżną, Rzeczną, Radziecką, Marii Konopnickiej.
2. Peryferyjną obejmującą ulice:
22-Lipca, Kolejowa, Wąską, Nadgórną, Zieloną, Naftową, PCK, Osiedle-Ustianowa, Osiedle-Strwiążek.

§ 2

Ustala się w mieście Ustrzyki Dolne stawki z tytułu położenia terenu w/g Tabeli Nr 1.

Strefy

Śródmiejska	Peryferyjna
Wysokość stawki rocznej w złotych	
0,15	0,10

§ 3

Ustala się w mieście Ustrzyki Dolne wysokość opłat z tytułu uzbrojenia terenu oraz wysokość opłat o jaką wzrastać będzie opłata za 1 m kw. terenu w miarę wybudowania poszczególnych dalszych urządzeń komunalnych w/g Tabeli Nr 2

Tabela Nr 2

Lp.	Rodzaj uzbrojenia	Stawka na 1 m kw. terenu w zł
1	Drogi dojazdowe o nawierzchni utwardzonej	0,30
2	Prąd elektryczny	0,10
3	Wodociąg	0,10
4	Kanalizacja	0,40
5	Gaz	0,11
6	Centralne ogrzewanie (z dała czynne)	0,30

§ 4

Traci moc uchwała Nr XXI/136/62 Prezydium Powiatowej Rady Narodowej w Ustrzykach Dolnych z dnia 6 października 1962 r. w sprawie ustalenia opłat za tereny państwowe położone w mieście Ustrzyki Dolne oddane w użytkowanie lub wieczyste użytkowanie (Dz. Urz. WRN w Rzeszowie Nr 2, poz. 27 z 1963 r.).

§ 5

Zarządzenie wchodzi w życie z dniem podpisania.

Naczelnik Miasta i Gminy
Franciszek Daś

Poz. 58

**ZARZĄDZENIE
INSPEKTORATU ŻEGLUGI ŚRÓDLĄDOWEJ
W KRAKOWIE**

z dnia 22 czerwca 1976 r.

w sprawie lokalnych przepisów na śródlądowych drogach wodnych.

Na podstawie § 1 ust. 1 zarządzenia Ministra Komunikacji z dnia 3 października 1975 r. w sprawie lokalnych przepisów na śródlądowych drogach wodnych (Dziennik Taryf i Zarządzeń Komunikacyjnych Nr 21, poz. 110)

zarządza się:

§ 1

Wymiary statków, zestawów pchanych, zespołów sprzężonych i pociągów holowniczych.

1. Statki, zestawy pchane i zespoły sprzężone nie mogą przekraczać niżej podanych wymiarów:

Lp.	Droga wodna	długość	szerokość
1	rz. Przemsza od km 0,00—15,200	40,00	10,00
2	rz. Wisła od km 0,00—km 37,500	83,00	11,00
3	Kanał Łączany — Skawina	83,00	11,00
4	rz. Wisła od km 57,800—km 94,000	83,00	11,00
5	rz. Wisła od km 94,000—km 324,500	100,00	13,00
6	rz. Dunajec od km 0,00—km 30,300	40,00	7,00
7	rz. Wisłoka od km 0,00—km 22,000	40,00	7,00
8	rz. San od km 0,00—km 90,500	40,00	11,00

2. Pociągi holownicze nie mogą przekraczać niżej podanych wymiarów:

Lp.	Droga wodna	jazda w dół rzeki		jazda w górę rzeki	
		dług.	szer.	dług.	szer.
1	rz. Przemsza od km 0,00—km 15,200	100,00	7,00	200,00	7,00
2	rz. Wisła od km 0,00—km 23,000	100,00	9,00	200,00	9,00
3	rz. Wisła od km 23,000—km 37,500	200,00	11,00	200,00	11,00
4	kanał Łączany—Skawina	200,00	11,00	200,00	11,00
5	rz. Wisła od km 57,800—km 324,000	250,00	13,00	300,00	13,00
6	rz. Wisłoka od km 0,00—km 22,000	100,00	7,00	200,00	7,00
7	rz. San od km 0,00—km 90,50	200,00	13,00	300,00	13,00

3. Na rzece Wiśle od zbiornika w Goczałkowicach do ujścia rzek Przemszy i od km 37.500 do km 57.800, na rzece Przemszy od Mysłowic do km 15.200, na rzece Białej Przemszy od Maczek do połączenia z rzeką Czarną Przemszą, na rzece Czarnej Przemszy od ujścia rzeki Brynicy do połączenia z rzeką Białą Przemszą, na rzece Sole od ujścia rzeki Koszarawy do ujścia do rzeki Wisły, na rzece Rabie od Myślenic do ujścia do rzeki Wisły, na rzece Dunajec od Nowego Targu do 30.300, na rzece Wisłonce od Jasła do km 22.000, na rzece San od granicy Państwa do km 90.500, na rzece Wisłok od Strzyżowa do ujścia do rzeki San oraz na rzece Kamiennej od Ostrowca Świętokrzyskiego do ujścia do rzeki Wisły — mogą uprawiać żeglugę statki o powierzchni pokładu do 20 m² oraz statki do przewozów międzybrzegowych.

4. Za długość i szerokość statku przyjmuje się całkowite wymiary zewnętrzne kadłuba: statki posiadające ster wystający poza obręb rufy, długość mierzy się przy założonym na bok sterze.

§ 2

Głębokość tranzytowa.

- Głębokość tranzytową na danym odcinku drogi wodnej ustala administracja dróg wodnych i podaje w formie pisemnej zainteresowanym uprawianiem żeglugi i spławu — do wiadomości.
- Dla statków, których zanurzenie nie przekracza 100 cm różnica między głębokością tranzytową danego odcinka drogi wodnej a zanurzeniem statków powinna wynosić:
 - przy płynięciu w górę rzeki — co najmniej 15 cm.
 - przy płynięciu w dół rzeki — co najmniej 10 cm.
- Dla statków o zanurzeniu większym niż 100 cm różnica między głębokością tranzytową a zanurzeniem statków powinna wynosić co najmniej 20 cm.

4. W wypadku występowania niskich stanów wody, które nie odpowiadają ustalonym głębokościom tranzytowym, lub stanów wody przekraczających dopuszczalną najwyższą wodę żeglowną jak również w wypadku zlodzenia rzek, wykonywania robót technicznych, prowadzenia prac pomiarowych, odbywania ćwiczeń wojskowych itp., administracja dróg wodnych może w porozumieniu z inspektoratem żeglugi śródlądowej w Krakowie, zamknąć lub ograniczyć na poszczególnych drogach wodnych lub ich odcinkach, uprawianie żeglugi; decyzję o zamknięciu lub ograniczeniu uprawiania żeglugi administracja dróg wodnych przekazuje zainteresowanym uprawianiem żeglugi w formie pisemnego zawiadomienia.

§ 3

Szybkość statków.

1. Statki, zestawy pchane, zespoły sprzężone i pociągi holownicze nie mogą przekraczać szybkości podanych w poniższej tabeli:

Lp.	Droga wodna	km od—do	szybkość jazdy w km/godz.	
			w dół	w górę
1	rz. Przemsza	0,000—15,200	10	10
2	rz. Wisła	0,000—37,500	25	20
3	Kanał Łączany—Skawina	0,000—17,200	6	6
4	rz. Wisła	57,800—324,500	10	10
5	rz. Dunajec	0,000—30,300	bez ograniczeń	
6	rz. San	0,000—90,500	15	15

2. Przy mijaniu i wyprzedzaniu się statków, szybkość powinna być ograniczona na tyle, aby nie spowodować możliwości zagrożenia bezpieczeństwa ruchu żeglugo-

wego.

3. Ograniczenie szybkości wymienione w ust. 1 nie dotyczy statków będących w akcji ratowniczej lub interwencyjnej.

§ 4

Zestawianie zespołów pchanych, zespołów sprzężonych i pociągów holowniczych.

- Przy zestawianiu zestawu pchanego, zespołu sprzężonego lub pociągu holowniczego, kierownik zestawu pchanego, zespołu sprzężonego bądź pociągu holowniczego powinien brać pod uwagę moc pchacza, holownika lub holowników, warunki atmosferyczne, stan wody, szybkość prądu, siłę wiatru, szerokość szlaku żeglownego, kierunek jazdy, głębokość tranzytową, zanurzenie statków wchodzących w skład zestawu pchanego, zespołu sprzężonego bądź pociągu holowniczego.
- Długość liny holowniczej pomiędzy holownikiem a pierwszym holowanym statkiem jak również pomiędzy statkami holowanymi jest zależna od kierunku jazdy, warunków nawigacyjnych, rodzaju holowanych w pociągu statków itp.
- Odstęp pierwszego statku od holownika w pociągu holowniczym powinien wynosić co najmniej 40 m w górę rzeki lub w dół rzeki, natomiast odstępy pomiędzy pozostałymi statkami powinny wynosić:
 - w czasie holowania w górę rzeki na odcinku swobodnie płynącym co najmniej 5 m, zaś na odcinku skanalizowanym co najmniej 10 cm,
 - w czasie holowania w dół rzeki od 10 do 30 m w zależności od warunków nawigacyjnych i układu szlaku żeglownego.
- W przypadkach niekorzystnych należy zmniejszyć długość, szerokość pociągu holowniczego, zestawu pchanego lub zespołu sprzężonego oraz zmniejszyć zanurzenie, jeżeli to jest konieczne ze względu na okoliczności zagrożające bezpieczeństwo żeglugi.
- Zastosowanie podanych w ust. 3 i 4 parametrów nie zwalnia kierowników statków, zestawów pchanych, zespołów sprzężonych i pociągów holowniczych od odpowiedzialności za niewykonanie czynności zapobiegających wypadkom.
- Łodzie towarzyszące w pociągach holowniczych powinny być cumowane kolejno na przemian po obydwu stronach płetwy sterowej statków.
- Nie wolno holować łodzi transportowych przy burtach statków.
- Załogi holowanych statków powinny mieć przygotowany manewrowy sprzęt pokładowy zdolny każdorazowo do użyciu.

§ 5

Najwyższa woda żeglowna.

1. Ustala się najwyższą wodę żeglowną (NWŻ), która na poszczególnych wodowskazach wynosi:
 - a) rzeka Wisła
 - Wodowskaz Smolice 350 cm
 - Wodowskaz Bielany 350 cm
 - Wodowskaz Popędzinka 380 cm
 - Wodowskaz Karsy 350 cm
 - Wodowskaz Szczucin 460 cm
 - Wodowskaz Sandomierz 420 cm
 - Wodowskaz Zawichost 480 cm
 - Wodowskaz Annapol 430 cm
 - b) rzeka Dunajec
 - Wodowskaz Biała Wieś 490 cm
 - c) rzeka Wisłoka
 - Wodowskaz Mielec 450 cm
 - d) rzeka San
 - Wodowskaz Rzuchów 500 cm
 - Wodowskaz Nisko 450 cm
 - Wodowskaz Radomyśl 460 cm
2. Ustalona w ust. 1 NWŻ administracja dróg wodnych podaje do ogólnej wiadomości na specjalnie sporządzonych do tego celu tablicach informacyjnych, umieszczonych w miejscach widocznych od strony wody, a tam gdzie istnieją śluzy, na śluzach.
3. W wypadku ograniczenia uprawiania żeglugi przez wysokie stany wody, statki, zestawy pchane, zespoły sprzężone i pociągi holowane obowiązane są wstrzymać dalszą jazdę i ustawić się na postój w miejscach bezpiecznych np. w portach lub kanałach.
4. Ograniczenie uprawiania żeglugi nie dotyczy statków jadących na ratunek oraz statków inspekcyjnych.

§ 6

Oznakowanie i wytyczanie szlaku żeglownego.

1. Oznakowanie i wytyczanie szlaku żeglownego należy do obowiązków administracji dróg wodnych.
2. Znaki żeglugowe na drogach wodnych winny być wykonane zgodnie z postanowieniami § 22, § 23 i § 24 przepisów żeglugowych na śródlądowych drogach wodnych oraz być zawsze barwne i czyste.
3. Administracja dróg wodnych może nakazać ustawianie znaku żeglugowego innej jednostce organizacyjnej, względnie osobie prywatnej, która jest właścicielem na drodze wodnej, lecz ustawienie tego znaku powinno być dokonane w obecności przedstawiciela administracji drogi wodnej w miejscu wcześniej ustalonym.
4. Oznakowanie mostów kolejowych należy do obowiązków organów kolejowych. Umieszczenie znaków na mostach kolejowych winno nastąpić w uzgodnieniu z administracją drogi wodnej. Oznakowanie innych mostów należy do obowiązków administracji dróg wodnych.
5. Obowiązek oznakowania i wytyczania dróg wodnych, które nie pozostają w administracji dróg wodnych ciąży na administratorze tej drogi wodnej. Oznakowanie takich dróg wodnych winno być przeprowadzone pod nadzorem administracji drogi wodnej.

§ 7

Śluzowanie statków.

1. Statki zbliżające się do śluzy powinny co najmniej na 300 m przed śluzą oznajmić swoje przybycie sygnałem dźwiękowym „UWAGA” — jeden długi dźwięk.
2. Dopóki ze śluzy nie jest podany sygnał zezwalający na wyjazd, statki obowiązane są zatrzymać się przy dalszych, po prawej stronie kierunku jazdy przed wystawionym znakiem żeglugowym (znak żeglugowy B4 określony w załączniku Nr 3 do przepisów żeglugowych na śródlądowych drogach wodnych) i ustawić się w taki sposób aby nie tarasować drogi innym statkiem.
3. Wjazd statków do komory śluzowej może nastąpić dopiero po podaniu przez obsługę śluzy sygnału zezwalającego na wjazd (znak żeglugowy Nr B II 3 określony w załączniku Nr 4 przepisów żeglugowych na śródlądowych drogach wodnych). Zezwolenie na wjazd do śluzy może być wydane po zapewnieniu przez obsługę śluzy bezpiecznych warunków śluzowania.
4. Przed wjazdem do komory śluzowej wszystkie przedmioty wystające z poza burty statku muszą być usunięte.
5. Przy wjeździe do komory śluzowej szybkość statków nie może być większa od koniecznej dla bezpiecznego sterowania statkiem.

6. Statki w komorze śluzowej powinny tak się ustawić, aby inne statki śluzowane jednocześnie miały zapewnione bezpieczeństwo i odpowiednią przestrzeń. Odległość między krawędziami kadłubów statków stojących obok siebie w komorze śluzowej nie może być mniejsza niż 20 cm. Odległość między statkami stojącymi w komorze śluzowej jeden za drugim nie może być mniejsza niż 1 metr.
7. W czasie wjazdu i wyjazdu statków z komory śluzowej oraz śluzowania kierownicy statków i załoga powinni znajdować się na stanowiskach manewrowych.
8. W czasie śluzowania pędniki statków powinny być zatrzymane.
9. Wyjazd z komory śluzowej może nastąpić dopiero po wydaniu przez obsługę śluzy zezwolenia na opuszczenie śluzy.
10. Wprowadzanie i wyprowadzanie statków do i z komory śluzowej sposobem ręcznym powinno tak się odbywać, aby nie doprowadzić do uszkodzeń obrzeży oraz urządzeń śluzy.
11. Pociągi holownicze mogą wjeżdżać i wyjeżdżać ze śluzy tylko na skróconym holu i linach holowniczych łączących poszczególne jednostki w jego składzie.
12. Kierownicy statków nie posiadających pełnej zdolności manewrowej obowiązani są przed wjazdem do śluzy zawiadomić o tym obsługę śluzy.
13. Kierownicy wszystkich statków na żądanie obsługi śluzy obowiązani są przedłożyć do wglądu dokumenty statkowe dla wpisania koniecznych danych dot. śluzowanych statków w książkę śluzowania.
14. Statki załadowane materiałami wybuchowymi lub łatwopalnymi nie mogą być śluzowane z innymi statkami.
15. Statki załadowane materiałami cuchnącymi nie mogą być śluzowane razem ze statkami pasażerskimi.
16. W czasie pobytu statków w komorze śluzowej lub awanportach zabrania się:
 - a) odpychania statków od wrót, głowic, ścian i nabrzeży bumsztakami lub bosakami posiadającymi ostre okucia,
 - b) wleczenia po dnie kotwic, łańcuchów i lin kotwicznych,
 - c) zadymiania i zanieczyszczania terenów śluzy, wyrzucania za burtę śmieci lub innych przedmiotów, wylewania płynów itp.,
 - d) dokonywania napraw statków oraz przeprowadzenia za i wyładunków towarów,
 - e) wychodzenia ze statków na teren śluzy bez zezwolenia obsługi śluzy,
 - f) jakiegokolwiek hałasowania — ewentualnie grające na statkach orkiestry powinny zaprzestać grania, należy również wyłączyć wcześniej używane głośniki,
 - g) używania w porze nocnej reflektorów.
17. Kierownicy statków znajdujących się w awanportach i w komorze śluzowej obowiązani są podporządkować się wskazaniom obsługi śluzy pod względem bezpieczeństwa ruchu i porządku. Za awanport uważa się obszar kanału 300 m poniżej i powyżej komory śluzowej.
18. Wszystkie manewry i zwroty w awanportach w odległości poniżej 30 m przed głowicami śluzy w czasie napełniania i opróżniania komory są zabronione.
19. Statki oczekujące w awanportach na śluzowanie muszą mieć zapewniony stały dozór dokonywany przez członka załogi statku.
20. Statki sportowe, turystyczne i rybackie mogą być śluzowane przy sposobności śluzowania innych statków, lub w czasie zebrania się większej ich ilości.
21. W czasie wspólnego śluzowania z innymi statkami, statki sportowe lub turystyczne muszą być ustawione za rufą śluzowanego statku w takiej odległości, aby to ustawienie nie stwarzało niebezpieczeństwa ich uszkodzenia przy ruchu statków w czasie napełniania lub opróżniania komory śluzowej.
22. Zabrania się w czasie śluzowania ustawiania statków sportowych i turystycznych przy burcie innego statku lub przy przeciwległej ścianie komory śluzowej na długości tego statku.
23. Łodzie żeglowne powinny związać żagle przed wjazdem do komory śluzowej oraz obowiązkowo opuszczać maszty.
24. W czasie śluzowania statków sportowych i turystycznych załogi tych statków obowiązane są posiadać na sobie kamizelki ratunkowe.
25. Zabrania się śluzowania i wjazdu do awanportów, łodzi wiosłowych wyczynowych, oraz łodzi typu canoe.
26. Śluzowanie statków odbywa się według kolejności ich przybycia. W przypadkach równoczesnego przybycia

statków z dwóch kierunków pierwszeństwo słuźowania mają statki wjeżdżające do słuzy od strony poziomu zrównanego z poziomem wody istniejącym w komorze słuźowej.

27. Z pierwszeństwa słuźowania korzystają:
 - a) statki będące w akcji ratowniczej i interwencyjnej,
 - b) statki z poważnie uszkodzonym kadłubem,
 - c) statki posiadające specjalne zezwolenie inspektoratu żeglugi śródlądowej,
 - d) statki pasażerskie linii regularnych.
28. Przystąpienie do podnoszenia względnie obniżania poziomu wody w komorze słuźowej może się odbywać dopiero, gdy obsługa słuzy stwierdzi, że obiekty znajdujące się w komorze są należycie ustawione oraz przymocowane i że załoga jest na swych stanowiskach manewrowych. Słuźowanie statku powinno odbywać się z zachowaniem należytej ostrożności przez umiejętne opróżnianie z wody komory słuźowej.
29. Na każdej słuźie powinien być oznaczony w formie białej pionowej linii umieszczonej na ścianie komory, próg słuzy. Statkom będącym w komorze słuźowej nie wolno ustawić się na linii progu.
30. Wjazd do słuzy jak również i sama komora słuźowa powinny być w porze nocnej oświetlone w taki sposób, aby światło nie utrudniało pracy załogom statków.
31. W czasie słuźowania obsługa słuzy winna odbierać od załogi statków liny cumownicze, by zakładać je na pachoły usytuowane na koronie słuzy, a następnie po stopniowym ich zwalnianiu winna zwracać załodze statku.
32. W czasie zmiany poziomu wody w słuźie, liny cumownicze powinny być odpowiednio wybierane lub luzowane przez załogę statku. Na każdym stanowisku obsługi liny powinien znajdować się co najmniej jeden członek załogi.
33. Słuźowanie odbywa się w czasie godzinowo ustalonym przez administrację drogi wodnej.

§ 8

Szczegółowe przepisy ruchu i postoju statków.

1. W czasie zbliżania się zestawów pchanych, zespołów sprzężonych lub pociągów holowniczych do uciążliwych odcinków drogi wodnej (ostre zakola, wąskie przejścia, przejścia pod mostami, wjazdy do kanałów słuźowych, portów itp.), kierownicy zestawów pchanych, zespołów sprzężonych oraz pociągów holowniczych obowiązani są zmniejszać odpowiednio długość i szerokość zestawu pchanego, zespołu sprzężonego względnie pociągu holowniczego, jak również ograniczyć szybkość jazdy, jeśli jest to konieczne ze względu na bezpieczeństwo żeglugi.
2. Statki o długości powyżej 40 m płynące w dół rzeki z zamiarem wjazdu do portu Kraków-Płaszów, Kraków-Kujawy i Sandomierz, powinny dokonać obrotu poniżej miejsca wjazdu.
3. Zestawy pchane, zespoły sprzężone i pociągi holownicze płynąc w dół rzeki z zamiarem wjazdu do portu Kraków-Płaszów, Kraków-Kujawy i Sandomierz, powinny dokonać obrotu w odpowiednio bezpiecznej odległości poniżej miejsca wjazdu do portu, by dalej wjeżdżać do kanału portowego przy zachowaniu szczególnej ostrożności. Zestawy pchane mogą ewentualnie zakotwiczać barki pchane na szlaku żeglownym poniżej kanału wlotowego do portu, by po przepięciu się pchacza, dalej kontynuować wprowadzania barek do basenu portowego.
4. Statki o długości powyżej 40 m wyjeżdżające z portu Kraków-Płaszów, Kraków-Kujawy i Sandomierz kierujące się w górę rzeki powinny skierować się w dół rzeki i dokonać tam w dogodnym miejscu obrotu. Dotyczy to również zespołów sprzężonych i pociągów holowniczych. Statki pojedyncze o długości powyżej 40 m względnie zestawy pchane przekraczające tą długość mogą wyjeżdżać z kanału portowego rufą.
5. Zestawy sprzężone przy wjeździe do kanałów portowych oraz przy wjeździe z tych kanałów nie mogą przekraczać 10 m szerokości.
6. W przypadku, gdy otwarte są jazy na stopniach wodnych w Dąbiu i Przewozie przy równoczesnym nastaniu wysokiej wody żeglownej, kierownicy pociągów holowniczych zestawów pchanych i zespołów sprzężonych winni zachować przy wprowadzaniu tych pociągów, zestawów i zespołów, od strony górnej wody do kanałów słuźowych szczególną ostrożność. Zachowania tej wyjątkowej ostrożności wymaga się również przy wprowadzaniu wyżej określonych pociągów, zestawów i zespołów do kanału wjazdowego portu w Kujawach. Przy

przeprowadzaniu wyżej określonych czynności należy w szczególności przestrzegać następujących zasad:

- a) kierownicy zestawów pchanych i zespołów sprzężonych przy wjeździe do kanału słuźowego winni utrzymywać kurs blisko brzegu lewego,
 - b) kierownicy pociągów holowniczych winni przed wjazdem do kanału słuźowego rozdzielać pociągi w miejscu uznanym za odpowiednie i bezpieczne z tym, że rozdzielanie pociągów holowniczych, które mają być wprowadzone do kanału słuzy w Dąbiu winno nastąpić już przy bazie remontowej PP. Żegluga Krakowska w km 80.000 rz. Wisły. Rozdzielone jednostki pływające należy wprowadzać do kanałów słuźowych na skróconym holu blisko brzegu lewego.
7. Statki techniczne pracujące na szlaku żeglownym (w nurcie) winny na widok płynącego statku, zestawu pchanego, zespołu sprzężonego lub pociągu holowniczego tak się ustawić, by umożliwić ich bezpieczny przejazd.
 8. Zabrania się postoju:
 - a) statkom nie pasażerskim, przy przystaniach pasażerskich,
 - b) na odcinku drogi wodnej, gdzie prowadzone są prace regulacyjne lub pogłębiarskie, statkom nie zatrudnionym przy tych pracach.
 9. Postoje statków dozwolone są na odcinkach rzeki oznaczonych znakami żeglugowymi wg załącznika Nr 3 do przepisów żeglugowych na śródlądowych drogach wodnych z tym, że zestawy pchane, zespoły sprzężone i pociągi holownicze powinny być zestawiane zasadniczo w jednym rzędzie, lecz zawsze w linii prostej. Statki pozostawione na postoju nie mogą w żadnym wypadku stanowić przeszkody dla ruchu żeglugowego.
 10. Barki pchane, sprzężone i holowane mogą być na krótki okres pozostawione na drodze wodnej poza miejscami dozwolonego postoju bez pchacza lub holownika, jeżeli jest to konieczne dla wykonania naprawy pchacza lub holownika, względnie bunkrowanie paliwa. W takich przypadkach barki należy ustawić i zabezpieczyć najdalej poza szlakiem żeglownym przy zapewnieniu ich odpowiedniego dozoru.
 11. W okresie występowania niskich i wysokich stanów wody przy równoczesnym zamknięciu ruchu żeglugowego na określonym odcinku drogi wodnej, dozwolone są postoje statków w górnych i dolnych kanałach słuźowych.

§ 9

Porty i zimowiska.

1. Miejsce na zimowy postój statków w portach wyznacza kierownik portu. Miejsce takie określa się nazwą zimowiska. Plan rozmieszczenia statków na zimowisku winien być umieszczony w miejscu widocznym i podany do ogólnej wiadomości na odpowiednio do tego celu sporządzonej tablicy.
2. W okresie zimy statki mogą być zgrupowane na postój również w miejscach poza portami w wypadku uzyskania na to zgody administracji dróg wodnych.
3. Na każdym zimowisku winien być wyznaczony kierownik zimowiska o odpowiednich kwalifikacjach zawodowych, posiadający przynajmniej stopień szypra.

§ 10

Żegluga pasażerska.

1. Miejsca wyznaczone do wsiadania i wysiadania pasażerów poza stałymi przystaniami powinny być ustalone z właściwą terytorialnie administracją dróg wodnych i uzgodnione z Inspektoratem Żeglugi Śródlądowej.
2. Wsiadanie i wysiadanie pasażerów w miejscach, o których mowa w ust. 1 może się odbywać za zgodą kierownika statku, po wcześniejszym odpowiednim zamocowaniu statku i wyłożeniu urządzeń zejściowych.
3. Przebywanie pasażerów na statku dozwolone jest tylko w miejscach do tego celu wyznaczonych.
4. Zabrania się pasażerom przebywania w sterówce, maszynowni i innych miejscach utrudniających pracę załogi. Miejsca te powinny być podane do ogólnej wiadomości, przez wyszczególnienie ich w przepisach porządkowych obowiązujących na statku oraz dodatkowo oznaczone na tabliczkach informacyjnych.
5. Cumowanie statków pasażerskich w rejonie przystani pasażerskiej może być dokonywane wyłącznie do specjalnie do tego celu przeznaczonych urządzeń cumowniczych.
6. W obrębie przystani dla statków pasażerskich powinny być rozmieszczone tablice z napisem „Kąpiel wzbrowiona”.

7. Przebywanie pasażerów na pomostach przystani, poza miejscem do tego przeznaczonym, jest wzbronione. Winno być to wyszczególnione w przepisach porządkowych, obowiązujących na przystani i podane do ogólnej wiadomości.
8. Do podstawowych obowiązków przystaniowego należy, niezależnie od innych obowiązków określonych przepisami, regulowanie ruchem pasażerów w czasie wsiadania ich na statek, oraz opuszczania statku dla zachowania porządku i pełnego bezpieczeństwa. Przystaniowy obowiązany jest również czuwać nad bezpieczeństwem pasażerów znajdujących się na przystani, którzy oczekują na przyjazd statku pasażerskiego.

§ 11

Przeprowadzanie prób technicznych statków.

1. Próby techniczne statków mogą być przeprowadzane:
 - a) w basenie portowym „Kraków-Płaszów”,
 - b) w basenie portowym „Sandomierz” z tym, że w czasie dokonywania prób technicznych statku, winna być zachowana między nim, a pozostałymi statkami oraz brzegiem odpowiednio bezpieczna odległość.
2. Próby szybkości statków mogą być przeprowadzone po uprzednim uzyskaniu na to zezwolenia Inspektoratu Żeglugi Śródlądowej:
 - a) na rzece Wiśle w rejonie Krakowa od km 88.000—91.000 przy brzegu prawym,
 - b) na rzece Wiśle w rejonie Sandomierza od km 269.300—272.500
3. Zabrania się dokonywania prób szybkości, gdy na wyżej podanych odcinkach rzeki przebywają inne statki.

§ 12

Żegluga nocna.

1. Żegluga nocna może się odbywać tylko na takich odcinkach dróg wodnych, które zostały wcześniej podane do wiadomości zainteresowanym przedsiębiorstwom żegludowym przez terytorialnie właściwą administrację dróg wodnych, po komisyjnym stwierdzeniu stanu przygotowania i oznakowania tych odcinków drogi wodnej dokonanych przy współdziałaniu Inspektoratu Żeglugi Śródlądowej w Krakowie.
2. Do uprawiania żeglugi nocnej dopuszcza się wyłącznie statki, które na uprawianie takiej żeglugi posiadają odpowiednie zezwolenie Inspektoratu Żeglugi Śródlądowej dokonane w formie wpisu do świadectwa zdolności żegludowej.
3. Wszystkie światła statku nie będące światłami pozycyjnymi lub sygnałowymi powinny być od strony zewnętrznej przysłonięte, aby nie mogły być przyjęte jako światła nawigacyjne oraz, aby nie oświetlały innych statków.
4. Przy zbliżeniu się statków, jeżeli mają się one mijać, reflektor główny, oraz reflektor pomocniczy od strony mijania muszą być zgaszone, a reflektor pomocniczy od strony zewnętrznej mijania musi być tak skierowany aby nie utrudniał manewrowania mijającym się statkom.
5. W czasie jazdy przez uciążliwe odcinki, należy na dziobie każdego pojedynczego statku, a na zestawie pchanym na pierwszym statku, wystawić obserwatora.
6. Przy zbliżeniu się statków do śluzy, obsługa śluzy obowiązana jest oświetlić komorę śluzową, oraz awanport.
7. Statki, zestawy pchane i zespoły sprzężone nie uprawiające żeglugi w porze nocnej powinny zatrzymać się na prostych odcinkach rzeki po prawej stronie szlaku żegludowego, pozostawiając odpowiedni i dogodny przejazd dla statków uprawiających żeglugę nocną.
8. Kotwice statków stojących na postoju powinny znajdować się możliwie blisko skraju szlaku żegludowego, aby nie narażać na niebezpieczeństwo najechania na nie statków uprawiających żeglugę nocną.
9. Nie wolno zostawiać łodzi towarzyszących przy burcie statków na wodzie od strony wolnego przejazdu.
10. Przystanie pasażerskie przewidziane do obsługi nocnej ruchu pasażerskiego oprócz wyposażenia wymaganego

odrębnymi przepisami, powinny posiadać dodatkowe następujące wyposażenie i zabezpieczenie:

- a) należyte oświetlenie przystani oraz dróg wejściowych z lądu na przystań i na statek,
- b) rozmieszczenie punktów świetlnych na przystani powinno być takie, aby nie oslepiąło załogi statku przy manewrach dobijania lub odbijania od przystani,
- c) przystanie I klasy powinny być wyposażone w urządzenia głośnikowe względnie w tubę głosową ze wzmacniaczem.

§ 13

Ruch tratw

Ruch tratw odbywać się może na warunkach określonych każdorazowo osobno dla każdego spływu, w pozwoleniu wydanym przez Inspektora Żeglugi Śródlądowej.

§ 14

Uprawianie żeglugi przez statki sportowe i turystyczne.

1. Za statki sportowe lub turystyczne uważa się statki służące wyłącznie do uprawiania żeglugi w celach sportowych lub turystycznych.
2. Statki sportowe i turystyczne mogą korzystać z dróg wodnych przy ścisłym przestrzeganiu przepisów obowiązujących dla tego typu jednostek pływających, jak również przepisów dotyczących bezpieczeństwa żeglugi i przepisów porządkowych.
3. Statkom sportowym i turystycznym zabrania się uprawiania żeglugi w porze nocnej. Inspektorat Żeglugi Śródlądowej może jednak w wyjątkowo uzasadnionych wypadkach udzielić zgody na uprawianie takiej żeglugi, przy określeniu specjalnie opracowanych dodatkowych warunków.
4. Z poszczególnego statku sportowego lub turystycznego może korzystać tylko taka ilość osób, jaka wynika z jego budowy i przeznaczenia.
5. Zabrania się pasażerom statku sportowego lub turystycznego zajmowania w czasie ruchu statku miejsca do tego celu na statku nie przeznaczonego.
6. Doczepianie statków sportowych lub turystycznych do innych statków za wyjątkiem pasażerskich, może nastąpić po uzyskaniu na to zgody kierowników statków.
7. Szybkość statku sportowego lub turystycznego nie może powodować zagrożenia bezpieczeństwa żeglugi lub powodować uszkodzenia innych statków, budowli wodnych itp.
8. Pociąg holowniczy złożony ze statków sportowych lub turystycznych musi mieć zapewnioną zdolność manewrowania. W takim pociągu, kierownik każdego statku holowanego jest odpowiedzialny za statek, którym kieruje z tym, że obowiązany jest on stosować się jeszcze do poleceń kierownika statku holującego, który odpowiedzialny jest za cały pociąg holowniczy.
9. Jazda na nartach wodnych nie może zagrażać ani utrudniać ruchu statkom żeglugi śródlądowej, statkom sportowym i turystycznym oraz osobom kąpiącym się.
10. Na statku holującym narciarza wodnego oprócz kierownika statku powinna być dodatkowo jeszcze jedna dorosła osoba dla obserwacji i obsługi holowanego narciarza. Warunek ten nie jest wymagany jeśli jazdę na nartach uprawia się pod specjalnie zorganizowanym innym nadzorem.
11. Spływ turystyczny przełomem rzeki Dunajec względnie rzeką Poprad może być dokonywany przy ścisłym przestrzeganiu odrębnie opracowanego i zatwierdzonego regulaminu.

§ 15

Postanowienia końcowe.

1. Traci moc zarządzenie Inspektoratu Żeglugi Śródlądowej w Krakowie z dnia 20 maja 1967 r. w sprawie lokalnych przepisów żegludowych (Dziennik Urzędowy Wojewódzkiej Rady Narodowej w Krakowie z 1967 r. Nr 9, poz. 57).
2. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

*Kierownik Inspektoratu
Adam Kopytko*

Redakcja: Urząd Wojewódzki — Biuro Organizacyjno-Prawne i Kadr 38—400 Krosno, ul. Staszica 2
Administracja: Urząd Wojewódzki — Wydział Budżetowo-Gospodarczy 38—400 Krosno, ul. Staszica 2

Oplata za prenumeratę (roczną lub półroczną) Dziennika Urzędowego wynosi:

rocznie — 18 zł (ze skorowidzem),
półrocznie — 10 zł (bez skorowidza).

Oplaty za prenumeratę należy uiszczać z góry, do 10 dnia miesiąca poprzedzającego okres prenumeraty, na rachunek bankowy Urzędu Wojewódzkiego w Krośnie nr 37006-938-224, cz. 26, dz. 91, roz. 9142, § 64 w Narodowym Banku Polskim Oddział Wojewódzki w Krośnie.

Na przelewie bankowym należy określić, że przekazywana kwota stanowi opłatę za prenumeratę Dziennika Urzędowego, okres prenumeraty, ilość prenumerowanych egzemplarzy oraz dokładny adres prenumeratora.

Pojedyncze egzemplarze (numery) Dziennika można nabywać w Administracji pod wyżej wskazanym adresem. Cena pojedynczego egzemplarza do 4-ch stron druku wynosi 0,90 zł, przy większej ilości stron o 0,30 zł więcej od każdej drukowanej strony.

Cena ogłoszeń o zagubionych dokumentach wynosi: 10,50 zł od jednego dokumentu, za każdy dalszy dokument 1,50 zł. Cena innych ogłoszeń wynosi: w sprawie konkursów, przetargów itp. 1,80 zł za wiersz jednoszpaltowy, zaś w sprawach handlowych lub dot. bilansów — 2,70 zł za wiersz jednoszpaltowy.

Za układ tabelaryczny ogłoszeń dolicza się 100%.

W przypadku nieotrzymania kolejnego numeru Dziennika, reklamację należy składać w Administracji w ciągu 10 dni, licząc od otrzymania następnego numeru.

O d b i o r c a :